Nekem ígér a holnap

versek

Dr. Bartanusz Attila

Dr. Bartanusz Attila

Nekem ígér a holnap

-bővített, válogatott versek-

Dr. Bartanusz Attila

Nekem ígér a holnap

-bővített, válogatott versek-

Verseimet ajánlom életem párjának,gyermekeimnek,
és mindazoknak, akik szeretnek,
akiket én is tisztelettel szeretek.

Fekete Zoltán festőművész barátomnak,
és EsFekete Zoltánnak.

A szerző

2015.

Illusztráció
Fekete Zoltán, festőművész
EsFekete Zoltán

Köszönetet mondok a sokoldalú segítségért és támogatásért
Faludy Györgynek, in memoriam,

és mindazoknak, akik erkölcsileg és anyagilag támogatták a kötetem megjelenését

JUDr. Földes Sándor, vállalkozó
Miklós László és Erzsébet, vállalkozók
Ing. Stubendek László,. Komárom polgármestere
+ Varga Kálmán, borszakértő, vállalkozó
Mikos Nándor, vállalkozó
Pintér József, vállalkozó

A szerző

Nyomdai előkészítés
Mgr. Jelenka Éva, EsFekete Zoltán és Gyurkovics Katalin
2015

Nagy barátom, az életed csoda volt, akár
a hosszát, akár a tartalmát tekintem.
Emlékedet megőrzöm.

Az élet szép tud lenni,
ha széppé tudjuk tenni,
bátorság kell hozzá,
hát bátornak kell lenni.

ELŐSZÓ

Az ünnep számomra az a nap, amikor az ember megáll az időben és ünneplőbe öltözteti a lelkét. Amikor Dr. Bartanusz Attila verseit olvasom, olyan mintha a természet megannyi színe és szépsége költözne a szívembe. Foszladozó anyanyelvünk bábeli zűrzavarában ez egy olyan sziget, ahol harmóniába rendezik az életet, ahol a hétköznapokban életre kelnek a történelem lapjai, de mégsem fájdalmat hordoznak, hanem a reményt és az életet. A világ végtelen magányosságában, ahol ember már embert sem talál, mert túl sok a fal és a határ, kézen fog és átvisz egy hídon, ahol egy idegen arcban is barátodra találhatsz. Kihűlt világunkban tűzlobogás, ahol még a családról szólnak az énekek, ahol fázó lelkedet újra és újra visszavezeti szeretteid körébe. Verseinek erdejében járva úgy érzi az ember, hogy életének vihara elült, hánykolódó kis hajója kikötött a békesség szigetén. A szürkeségből, amiben élt, kilépett a fényre, mert az ünnep az a láthatatlan csoda, ami – ha csak egy pillanatra is, de – átalakítja belső énedet és fényt hordozóvá válhatsz a világban. Az embertelenségben is ember maradhatsz, mert észrevétlenül is szállást adtál a szívedben a szépnek és a jónak.

Isten éltesse sokáig szavaink és lelkünk őrzőjét, Dr. Bartanusz Attilát! Tisztelettel hajtok fejet a költőnek!

Varpányi Beatrix

Köszönöm Istenem

Vártam már a napot, a születésnapomat,
vártam már, kegyes lesz-e, hoz majd holnapot?
Most boldogan summázom éveim gyarapodását,
hetven esztendőmet ma a vállamra pakolták.

Boldog pillanat, amikor az óra kongatva éjfélt mutat,
gondolataim sokasága a régi emlékek között kutat.
Újra élem a vidám iskolás évek hosszú, boldog korát,
elgondolom, hányszor ittam a félelem és a keser poharát.

A felnőttkor meg csak úgy rám tört észrevétlenül,
harcos lelkem család körében csendesen szelídül.
Mindenem a munka, hisz az elért siker az boldogság,
de mindig maradt hátra sok, még megannyi vágy.

A távolból akkor még nagyon messzire tűnt a nyugdíj,
nos, látod már itt van, de velem még nem nagyon bír.
Frissnek, fiatalnak érzem testem és duzzadó lelkem.
mindenért most így a születésnapomon lelkesedem.

Megéltem ezt a napot, köszönöm Neked drága Istenem,
köszönöm, hogy ezt a szép ünnepet adtad most nekem.
Dicsőség nevednek, hála tekintő, gondozó jóságodnak,
ígérem, maradok továbbra is támasza szeretteim házának.

Köszönöm Istenem, köszönöm életem,
köszönöm, hogy ma is itt vagy velem.

Visszatérés...

Ma elindult a költő a tegnapi mába,
minden, ami szép volt a szívébe zárta.
Lelkesen szólt nemzetéhez, kért, buzdított,
hisz ez a szeretet szívében már ott lakott.

Elindult hát a költő társakat, barátot keresni,
elindult a nagyvilágba, minden embert szeretni.
Elindult és megérkezett az emberek szívébe,
hogy maradandót véssen a barátok lelkébe.

Visszatért az öröm, a tavaszi magas szárnyalás,
visszatért az ölelés, az akaró, erős karolás.
Nyugalom, emberi boldogság tért vissza a Földre,
biztatlak téged is, itt marad velünk most örökre.

Visszatért a remény, a nap sugarával aranyat ont,
a szerelem a napsugárral újra a szívembe osont.
Örömmel szemlélem a felettem rohanó felhőket,
együtt örülök azokkal, akik velem reménykednek.

Tárd szélesre te is érző szíved baráti kapuját,
lásd meg a szeretet égbenyúló zöld fáját!
Mondd újra, meg újra el a boldogság imáját,
nyisd ki a minden szépnek befogadó zárát!

Fény ragyog

Ott, ahol az Égei és a Földközi tenger ölelkezik,
fény ragyog, a kék vizekből Rodosz emelkedik.
A simogató szél szerelmesen leng a hegyek felett,
apró madárcsapat a partoknál egyre zajosabb lett.

Ameddig a szem ellát, mindenütt víz és a kék ég,
apró vitorlák üzennek, kiáltva hirdetik, az élet szép.
Aztán délben a nap delelőre kúszva, mindent aranyoz,
a rohanó élet lelassul, az érzelem csodát halmoz.

Távolba pillantok, az ég kékjében a múltat keresem,
majd a vizet kémlelve a jövő boldogságát lelem.
Itt állok a múlt és a jövő kellős közepén, remélve,
apró fohászomat küldöm most a horizonti kék égre.

Milyen nyugalom, mennyi szép gondolat rohan felém,
tenyerét kinyitva, az élet minden szépet lerak elém.
Noszogat – válogass és becsüld meg a mai szép napot,
ne légy szerény, kívánj most boldogságot, kívánj nagyot!

Megteszem, kívánom a földi szépet, kívánom a boldogságot,
kérem a sorstól a gyönyört, kérem a sok pompás virágot.
Kérem magamnak mindezt, kérem neked is a boldogságot,
kinyújtott kezemmel ölellek, veled együtt ölelem a világot.

Hajnali merengés

Már csendesen lopakodik a bíbor hajnal,
két rigó felesel a fán kirobbanó zajjal.
A napsugár arannyal díszíti a csendes tájat,
kezdődik az élet, nézd a neked integető fákat.

Némán, óvatosan figyelem az eget, ne zavarjak,
rengeteg időm van, hogy fejemben rendet rakjak.
Filmszerűen pereg eddigi életem, a színes múlt,
feltárom magam előtt lelkem, egykor minden dúlt.

Próbálom időben, sorrendben a rendet teremteni,
mi is lehet az, amit a múltból úgy kéne félteni.
Nem igazán sok, de a három gyermekem a kincs,
biztosan van még más, csak én érzem úgy, nincs.

A jövő kutatása ma már fényesebb, ragyogóbb,
Éva mellett az élet szép, sokatmondón forróbb.
Előre kell néznem, sokszor fogadtam magamnak,
nincs itt helye a szomorú, búslakodó szavaknak.

A merengés lassan véget ér, csendben megvirrad,
a kéklő égre ragyogón, simogatón a Nap szalad.
Fényességet, meleget sugároz, boldogságot ad,
én meg most előre nézve élek a szép holnapnak.

Az anya miért sír?

Virágot bont a tavasz, játszik a napsugár,
szebb napok jönnek, most mindenki erre vár.
A költöző madarak is lassan visszatérnek,
csak az anyák gyermekei váratnak, késnek.

Lesz-e igazi vidámság, lesz-e együtt a család,
lesz-e ölelés, féltés, ha az anya ölelheti fiát?
Az anyák reménykedve várnak, jönnie kell,
de a „kell – talánra” változva, zordan felel.

Ma már tudjuk, könnyek nélkül sírnak az anyák,
fiuk, lányuk esküvel fogad magának új hazát.
Biztos a hét tengeren túl, könnyebb az élet,
de itthon a sírdogáló, suttogva mondja, félek.

A maradó fiú nemcsak hazát cserél, de szívet is,
a itthon maradó javakból semmit nem visz.
Ki viszi tovább magasra emelve a nemzet zászlaját?
Ki őrzi a további századokra Kossuth hagyatékát?

Nem lesz idehaza utód, örökös, nem lesz zászlóvivő,
nem lesz unoka, a nagyszülőt dicsérő, igaz szerető.
Nem lesz az itthon maradottnak szárnyaló gondolata,
ezért sír könny nélkül a fájó szívű, itthoni édesanya!

Kárpátok koszorúja

Székely ország szívében, a Kárpátok árnyékában
indultam el ősszel a sokszínű lombhullásban.
Láttál már csodát? Láttad már a vad gyönyörűt,
a Havasokat, az apró patakokat, a Kis-Küküllőt?

Csoda volt a kép, alig látszottak a vad csúcsok,
félni kellett volna, de a ridegség mégis húzott.
A zord sziklák a szemlélődés kapcsán olvadtak,
szívem táján a magyar föld útjai kanyarogtak.

Láttam Petőfi körtefáját, láttam a király házát,
láttam a csodát, a székelyek bronz turulmadarát.
Láttam a kék eget a haragos zöld mezőket,
láttam az ember nyugalmát, a székely szervezőnek.

Énekeltem Tamási Áron sírjánál az ő himnuszát,
Petőfi pihenőnél hazafiként a magyarok sóhaját.
Most is hallom lelkemben a „Csaba királyfit”
és újra szomorkásan szólón a saját nemzetit.

Jó volt látni, érezni a magyarok összetartozását,
a Havasok szépen szóló, hívogató mély sóhaját.
Egy tőről fakad a felvidéki, székely és a csángó,
Istenem, milyen szépen hangzik a magyar szó!

Ő volt az

Akkor és ott, hattól egészen kilencig sötét lett az ég,
akkor és ott, pedig tavasz volt, de nem maradt az ég kék.
Keresztfák meredtek a Golgotán szomorún jeleztek,
a katona dárdák szúrtak, vágtak, jézusi szívet sebeztek.

Ő volt az, aki emberi testben életet áldozott érted,
Ő volt és lett, maradt, aki reménysugarat nyújt ma neked.
Kezében olajág, neked békesség, szeretet és felemelő hit,
kézen fogva jósággal, türelemmel a hitbe vezet mindenkit.

Nos, ez a húsvét évente ismétlődő, szerető szép üzenete,
évente újul meg irántad is beteljesülő, hűséges szeretete.
Boldog jövőt ígér mellé, ígéri neked a biztató örök életet,
látod, mi mindent kaphatsz, ha akarod, miben lehet részed?

Hallgasd az üzenetét, halld meg a neked szóló bíztató szavakat,
legyen benned tudat, szeretet, féltés, tenni vágyó, erős akarat.
Örülj a megváltás beteljesülő nagy és felemelő, szép ígéretének,
próbálj meg szeretetben tisztán élni, élni a felemelő reménységnek

Bánatos bús magyar

Attila népe ma már későn sírdogál,
a Kárpát-medencében az idő megáll.
Szláv, germán törzsek rontanak a magyarra,
nyakunkba harap ellenségeink rút agyara.

Egykoron büszke nemzetünket sok gyalázat érte,
hol van Rákóczi, hol van Kossuth, ki őket megvédte.
Magunkra maradtunk, néma lett már kiáltásunk,
a mennyekből tán Csaba királyfi érkezik, reá várunk.

Legyen végre fény

Amikor az élet mezejére sűrű köd ereszkedik,
amikor a koncon két károgó varjú veszekedik,
amikor a Nap is bujdokol, őt hiába keresem,
hívón az égre emelem tekintetem és kezem.

Lesz még tiszta égbolt fényes napsugárral?
Lesz-e derült hajnal, csiripelő madárral?
Jön-e simogató fény melegíteni lelkemet?
Kinyújthatom-e még gémberedett kezemet?

Mennyi szomorúság, mennyi kérdés és kétség,
eltekintek messzire, horizontot keresem, vétség.
Mindent betakar a köd, már csak belül zakatolok,
magammal, a világgal, eredmény nélkül harcolok.

Legyen végre fény, nyugodjon a lelkem, félek,
lám, milyen könnyen támadható a test és a lélek.
Legyek újra panaszmentes, nem kell, hogy dalia,
csak az legyek, igen, egészséges, vidám atyámfia.

Ők akarták

Akkor és ott az ifjak a nép nevében kérték a jogokat,
ők akarták a nemzet feje felül eltávolítani a bárdokat.
Akkor és ott az ő lelkük lobbantotta a szabadság lángját,
a márciusi ifjak tartották magasra az utat világító fáklyát.

Zengett a „Nemzeti dal" és a „Mit kíván a magyar nemzet",
kitartón szitált a ködös eső a hős forradalmárok feje felett.
Felröppent Európa szívében a szabadság csodás kék madara,
utána eredt a kétfejű osztrák sas támadva, harcosan vijjogva.

Kossuth katonái hősök voltak, büszkén harcoltak és győztek,
Sajnos nem tudtak ellen állni a szemben álló császári túlerőnek.
Világosnál elérkezett a vég a hősök letették a szabadság fegyverét,
hiába áldozta ezer meg ezer szabadságharcos hős hazájáért vérét.

Hősök a bátor vezérek Aradon értünk is tettek, de bitón végezték,
akkor a nemzet a szorító, feszítő rabláncait még nem zúzta szét.
Elindult a nemzet egy szebb jövőt jelentő, göröngyös, úton,
hogy a ma élő ifjú nemzedéknek mindenkinek jó példát mutasson.

Itt állunk a nemzeti hősök sírjánál, nekik fejet hajtunk, tisztelgünk,
az apró és nagyobb győztes, véres csaták dübörgését és őket idézzük.
Őket idézzük az ifjúkat és a véneket, kik a magyar nép hús-vér fiai
voltak.Szabadságunkért sokat tettek, sokat adtak, életet áldoztak!

Az élet templomában

Nincs szárnyalása az orgona ringató hangjának,
nincs virítón zöldellő lombja az óriás életfának.
Nincs kegyelem, csak rabszolga, izmot ölő hajsza,
az élet templomának ilyen lett mára az igaz arca.

Mennyire vágyom a másik arcot, a kegyest látni,
az égre tekintek, a kegyelmet innen kell ma várni.
Az ember alkot, nagy része szépet, jót cselekszik,
de az isteni jósággal egyikük sem vetekszik.

Vannak csodák, olyan dolgok, ami nem emberi,
olyan csoda, ami az ember lelkét magasra emeli.
Ha az ige templomában jársz, lelked megnyugszik,
nyugalmad szárnyalása testeddel együtt úszik.

Diadalt ül majd a test és a viruló, boldog lélek,
találkozik a vallással, az igével az, hogy élek.
Csatát nyer a gyarlókkal szemben a tenni akarás,
ettől lesz az élet templomában minden, más!

Miszter tíz százalék…

Kérsz? – adnak, de cserébe sokat kell adnod.
Osztatlan lesz boldogságod, sóhaj az álmod.
Rút valóság fanyarul, sandán néz majd rád,
Ritkán, súlyos szavakat mormol lelked és a szád.
Ura vagy a helyzetnek? - nem, magadnak sem hidd el,
Pocakos kéjurakra, választ várva nézel ma fel.
Cirógat a gond, keményen visszavág az új demokrácia,
Irigy vagy rám te, a hatalom fura, dölyfös, korlátlan ura.
Ó atyám, add meg nekem, hogy én lehessek a tettek záloga!

Istenem hallgasd meg sóhajom, fogd meg a kezem az igaz utamon!

Az ítélet jogerős…

Számtalanszor elhangzó, kegyetlen ijesztő, végzetes mondat,
emberi sorsot érint, rútságával, nyomorúságba taszíthat.
Életfogytiglani elzárás nem bizonyított, koholt vádakért,
Dr. Hóman Bálint 70 év után kapott felmentést a tévedésekért.

Hetven éve nem volt szabad róla beszélni, nevét kiejteni,
Ő volt a „háborús bűnös”, akit meg kellett büntetni.
Ő volt akkor is valójában a megtiport nemzet fáklyavivője,
hazájának hű fia, egyik bölcse, és a szebb jövő szervezője.

A népbíróság által koholt vádak alapján összetákolt ítélet,
az Ő számára kegyetlen volt, elfogadhatatlan, maga a végzet.
Börtönbe került, Vácra hurcolták, sanyargatták, megkínozták,
testi, lelki nagyságát megtörni akaró durva legények alázták.

Mindene, ami érték volt, odalett, elhamvadt a bíróság termében,
Ő meg gondolataival nem hitt az eljövendő szabaduló reményben.
Nemcsak lelke fogyott, a teste is sínylődött, lelkével tartott,
ekkor látszott, hogy nehéz helyzetében, életén a kétség uralkodott.

Hogyan halt meg, hogyan távozott, azt Te is, én is pontosan tudom,
ezeket a tényeket a történelem, mindent felőrlő zúzdájába rakom.
A dolgokon csak elgondolkodni lehet, szomorkodni, de felejteni soha,
mások bűneiért lett az ő és mások, sok ember élete kegyetlen mostoha.

Csendben távozott, gyászolni sem lehetett, mindenét itt hagyta,
akkor a hatalomnak az sem volt jó, amiért az ő kora magasztalta.
Aztán a történelmi zivatarok forgatagában, feledtetni próbálták,
elfelejtetni a nemzet gyarapítóját, tudósát, a nagyok közé tartozó fiát.

Hetven év után a hatalom pironkodva kimondta, dr. Hóman nem
bűnös,munkássága, fogyó nemzetünk gyarapítóinak mindegyikével közös.
Ártatlan, mégis úgy érzem a sokévi rögződés miatt, kétarcúvá vált,
mert ma is sokan vannak, akik múltban élnek és nyomozva keresik a hibát!

Sötét az úr

Terpeszkedve terül a sötétség, nehezen jön a hajnal,
a csendet kémlelem most, köszöntöm őt néma dallal.
Figyelem az apró reccsenést, az óra lassú járását,
megszoktam a csendet, a reggel érkezését, várását.

Most magamtól kérdezem, nekem kell felelnem,
lehet a magányt megszokni? Ez lett a félelmem.
Lehet-e csak úgy a szú mocorgását figyelve tervezni,
lehet-e úgy igazából élni, alkotni vagy szeretni.

A kérdés a fejemben zakatol, a szívembe roskad,
a hárfa összes zenélő húrja dohogva szakad.
A pokol szabadult el, mi történt, hol van a rend.
Most minden, a testem is szomorú dalt zeng.

Nem jó így egyedül, nem jó a társ nélkül, nem.
Veszekedés, harc a testért, meg azért, ki marad fenn.
A szív megszakad, a szálak lazulnak, talán vége,
kutatva nézem a csillagokat, kérdést küldök az égbe.

A kérdésre nem jön válasz, magam leszek válaszom,
reá gondolok, míg ébren vagyok, reá, míg elalszom.
Kicsi lettem mostanság, ő meg nagyra nőtt mellettem,
ezért vagyok szomorú, ezért a helyemet sem lelem.

Engedd meg

Engedd meg, hogy őrangyalod legyek, féltve vigyázó,
engedd, hogy óvjalak mindentől, ami félelmetesen szikrázó.
Engedd őriznem éjszakánként, legtitkosabb álmaidat,
engedd nekem, hogy szerelmemmel világítsam nappalidat.

Az élet szép, ha azzá tudjuk tenni mi ketten,
nélküled úgy érzem, itt és most elveszik minden.
Add hát a kezed, kérlek nyújtsd bíztatón felém,
fogd meg az enyémet, mindig mosolyogva jöjj elém.

Az élet szép és mi azzá tesszük, mert ketten akarjuk,
a széppé tett életúton boldogan, kacagva haladjunk.
Előre nézve, a holnapot várva lépjünk a boldogság útjára,
borítsunk fátylat a csúnyára, az egyenkéntink bajára.

Engedd meg, hogy féltsem mosolyodat, ajkad nemes ívét,
engedd vigyáznom selymes hajad hullámát, szőkeségét.
Engedd meg, hogy őrangyalként árnyékodban élhessek,
engedd meg, hogy egy kicsit mindentől óvjalak, féltselek.

Jöjj végre

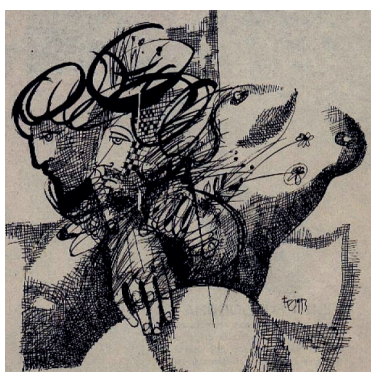
Az égbe nyúló nyárfa árnyékában téged várlak,
hisz csak veled, lelkeddel van értelme a nyárnak.
Lám, milyen rövid az idő, ami a köszönésünktől eltelt,
mindenütt téged kereslek, hívásomra senki nem felelt.

A nagy sokaságban, zajban egyedül, magamra maradtam,
csak úgy magamnak, vigaszként nevedet, Évát suttogtam.
Ha a magas égen a békésen nyújtózó felhőket figyelem,
ott fent a fellegekben, sugárzó arcod jelenik meg nekem.

Ha meg a fák, meg a fű zöldjét csodálom rád várva,
lelked halk kopogását hallom, vágyó szívembe zárva.
Téged idéz minden, te lettél a végzet, az életem,
most így nélküled, szavad csengését, lágyságát idézem.

Érkezésedet, jöttödet várom, mert ígérted biztosan érkezel,
szőkeségedet, ringó járásodat minden kihívásra felteszel.
Nem vitás, győzni fogsz, hisz annyiszor győztél felettem,
most újra mondom, nélküled nyugalmamat nem lelem.

Jöjj végre, hozd csilingelő hangoddal az élet értelmét,
engedd hallani, hallgatni a földön szóló égi zenét!
Engedd megsimítani bársonyként feszülő sima testedet,
engedd meg, hogy minden érzésemet odaadjam neked!

Amikor elmentél

Amikor elmentél, azt hittem megszakad a szívem,
amikor elmentél, veled ment akkor egy kicsit minden.
Sokáig álltam az esőben, az autó lámpáit kerestem,
az autóét, ami most elvitte, elrabolta kedvesem.

Elmentél, mert kellett, azt is tudom, jössz, amint teheted,
mégis ott az esőben állva, én a szerető, némán kesereg.
Néztem a távolba, aztán szomorún hazaballagtam,
minden tárgytól ott bent kérdeztem, hangodat hallottam.

Ahogy elmentél, minden egy csapásra üres lett nélküled,
lelkemet, féltésemet, gondolatomat, így küldöm most neked.
Biztosan érezted, érezned kellett, az úton is veled vagyok,
érezhetted a felhők mögötti Hold is tőlem, érted ragyog.

Milyen szép az érzés, milyen tartalmas a veledi élet,
de ahogy elmentél, azóta minden percet, években mérek.
Testben itt vagyok, az indulásod apró intése, mosolya éltet,
most döbbentem rá, nekem, neked érdemes mindent felejtened.

Érted élek, érted dobban a szívem, ezt tudod, tudnod kell,
a mostani sóhajomra, elmented és a távolság felel.
Visszajössz, vissza, hogy újra öleljelek, karomba tartsalak,
visszajössz, hogy szeresselek és, ha menni akarsz, marasztaljalak.

Az ölelésből nem engedek, ölelj, eggyé akarok válni veled,
ezután a közös úton én szeretném őrizni szerelmed, mindened.
Szeretném a sötétet sziporkázó, fénylő aranyá varázsolni,
szeretnék veled, egymásért, naponta örömet, szépet álmodni.

Éva napján köszöntelek

Éva volt az örök nő, a bibliai szerinti ősanya,
a kezdet is ő volt, és ő lesz a minden alkonya.
Éva jelképe a szépnek, a jónak, a boldogságnak,
ő lett a szépe a legszebbik pompázó virágnak.

Éva a felemelkedés, a repülés, a szárnyaló gondolat,
az éjszaka után érkező érzéki, pajkos pirkadat.
Ő lett a nap melege, szikrázó fénye a hónak,
Éva lett a jelképe a maradandó vigasz szónak.

Éva, Évi, Kicsi Vicuskám, életem értelme te lettél,
te, aki mindentől, ami új volt annyira féltél, remegtél.
Te lettél a gyönyör, a szép pillanat, az örök maradandó,
a szíved jóságából a másiknak, a társnak annyit adó.

Te vagy a szépséget, jóságot formáló test és a lélek,
kezedet fogva, melletted, veled, most már sosem félek.
Te vagy az öröm, a szépen, csendben szóló lágy muzsika,
kezdettől fogva, te lettél a jó szó, mindig biztató hangja.

Veled lett az élet igaz, teljes, valós, szépen értelmes,
hatalmas léptekkel száguldó orkánként fergeteges.
Veled lett most igazán szép színe a csodás virágnak,
számomra angyali üzenetként hangzó halk sóhajtásnak.

Lábad elé teszem most szívemet és a forró szeretetet,
neked adom a legtitkosabb, mégis nyílt érzelmeket.
Csodát kínáltam akkor, szép emberi varázslatot,
a kéz a kézbeni szépséges, fenséges, hűséges magaslatot.

Szerelmet, hűséges, örök emberi támaszt adok neked,
ketten elérhetjük a halkan, lágyan suhanó felleget.
Neked adom mindenem, ami testben, lélekben gazdagít,
minden bajt, sebet begyógyító, nyugtató, hűsítő írt.

Katalinnak szeretettel

Három határon át a tengeren túlra üzenek szeretve,
apró könnycseppel szememben, boldogságtól nevetve.
Neked üzenek édes kislányom, egyetlen Katicám,
szelek szárnyán, madárdallal kísérve érkezik a postán.

Így üzenek neked, így mondom el újra, gondolattal simítva,
megkopott már az öreg város Jókai utcájának aszfaltja.
Mintha téged várna, arcodat, lépésedet újra idézve,
téged kereslek a messzeségben, amikor felnézek az égre.

Katik, Katalinok

Újra eljött a Katalinok napja a fényes koszorú,
újra elmondhatjuk egymásnak, derülj szomorú.
Vigadj, jó szívvel a legszebb Katiknak tisztelegj,
húzd ki magad, odaadón büszke légy, ne remegj!

Nos, a Katalinoké lett ez a mai novemberi nap,
egymást taposva mindenki cuppanós puszit ad és kap.
Szép csengő hanggal, zenét a pezsgős poharak adnak,
Katik, Katalinok, szépek vagytok, tiétek ez a nap.

Sok boldogságot és még sok-sok boldog névnapot,
legyetek tovább is boldogan szépek, csodálatos nagyok.
Adassék meg minden, amit úgy magatoknak kívántok,
kerüljön messzire el benneteket minden rontás, átok!

Szülinapot ünnepelünk

Eltelt egy újabb esztendő, szülinapot ünnepelünk,
ma tiéd a pálma, gyere, ünnepelj most együtt velünk.
A mai nap a boldogság napja, kívánj titokban szépet és jót!
Gyere ünnepelj velünk együtt, most táncra is perdülünk.

Summázd a hátrahagyott éveket, bátran nézz a jövőbe,
ma tiéd a pálma a csoda, ma neked szól a sok égi harsona.
Eltelt egy újabb esztendő, a te szülinapodat ünnepeljük,
ma tiéd a zöldellő pálma, kérlek, ma együtt örvendezzünk!

Éva örök

A történelem forgatagában ott vagy Éva,
szívemben azt a helyet töltöd be, mint Léda.
Te vagy a múzsám, te vagy a lelkiismeretem,
nyugodtan állítom, hogy te vagy a mindenem.

Jöttél, tettél és végül is fölényesen győztél,
jelenésedkor a gyönyörtől megmozdul a szél.
Lassú fújdogálásából néha viharba csap,
Éva, Évike látod ez is, az is te vagy.

Jó, hogy vagy, jó hogy régóta nekem vagy,
minden olyan szép, a világ meg oly nagy.
De ebben a világban csak te és én vagyok,
a mai napon neked, Évi szívet, lelket adok.

Eléd teszem a nevedet doboló szívemet,
mellé adom a téged féltő szerető lelkemet.
Tiéd az életem, gondolatom, tiéd a világ,
a gyémánt, az arany, a szeretet és a rózsaág.

Gratulálok, most szánom-bánom bűnömet,
a bocsánatkérés mellett ott van a szeretet.
Boldog névnapot kívánok még nagyon sokat,
szorosan átölel karom és a szerelmes gondolat.

A hatodik

Megjött, üvöltve kézen fogta az életet,
gőzhenger gyanánt tiport, követelt szeretetet.
Ő lett a hatodik az unokák sorában,
szeretet övezte jövetelét a család sátrában.

Megjött és helyét máris erélyesen követeli,
zakatol a szív, nevét ritmusra veri,
Dávid, Dávid, Dávid… Te lettél a csoda.
Nagyra nőj, s ha kell, egyszer legyél marcona!

Az élet kemény, sok bukkanó nehezíti az utat,
de ifjú elmédnek jót, szépet majd ez mutat.
Tanuld a harcot, lépj együtt szíved dobbanásával,
légy bátor, sikeres, nagy ember, ne törődj mással!

Vártalak, szeretlek, ezt majd egyszer tovább adhatod,
ha már én nem leszek, e sorok közül a nagyapát hallod.
Add majd tovább te is a fiadnak, unokádnak a gondolatokat
érezzék, hogy együtt vagyunk – nem csak a mának.

Dávid, ezt teszem útravalóul az élet tarisznyájába neked,
bátorító szavam maradjon a végezetig veled.
Élj sokáig becsületben, boldogságban, szeretetben, jóban,
tettekkel is bizonyítsd majd, ne csak az elrepülő szóban.

Az élet dicsérete

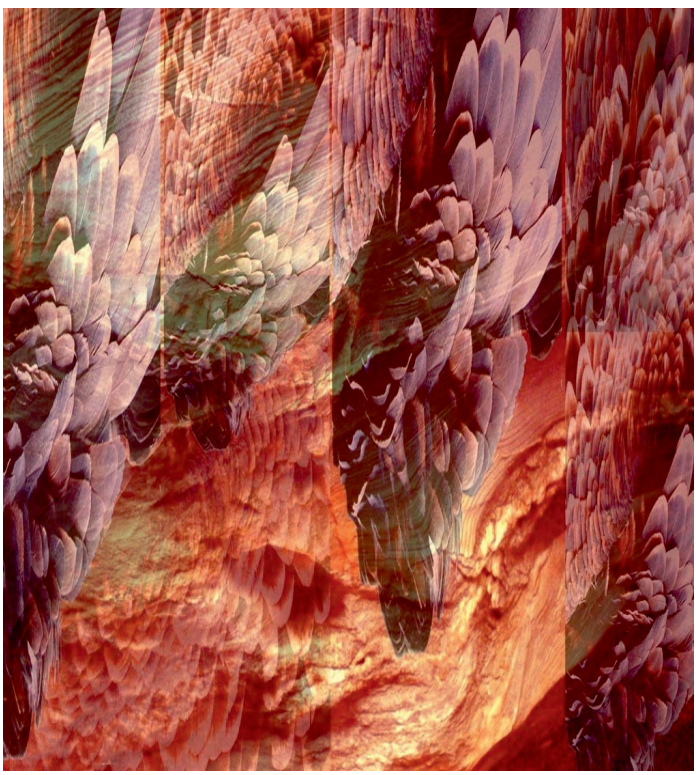
Csilingelő szép üzenet, az élet dicsérete,
szivárvány hintáján angyal szállt a földre.
Csenge érkezett, napsugár kísérte törékeny testét,
boldoggá téve anyát, apát, meg két fiú testvérét.

Nyár volt, minden őt köszöntötte szeretettel,
a mező is érte nyílt, millió pompázó színével.
Neki dalolt a madár, neki duruzsolt a folyó,
megérkeztél nekünk, hajad szőkesége ragyogó.

Nefelejcsszemed, huncut mosolyod, kacagásod,
egyszer majd, nagyra nőve mások álmát vigyázod.
Most még sok munka vár reád, az óvoda,
utána meg ábécé ügyében az iskola hosszú sora.

Biztos sikerül, tudja ezt anyukád, apukád,
akik ágyad mellett az altatót halkan dúdolják.
Szeretünk, szeretlek nagyon gyöngyvirágom,
szeretlek kis Csengém, legjobban e világon.

Nagyra nősz szép sorjában, tiéd az egész világ,
békesség jegyében éled majd életed, ez lesz az imád.
Akkor gondolj, és élj e boldogsággal – boldogságban,
hisz neked szól a madár, és az apa hangja vidáman.

Mérföldkő

Huszonöt év – víg esztendő,
a negyedszázad szárnyalva röppenő.
Mérföldkő lett a szám, apró pihenő,
visszanézhetsz – mi kell hozzá míg
az ember, az aprócska felnő.

Nos, – innen már a szám másik oldalán
komoly emberként élj, de lelked legyen vidám!
Tiéd lesz a boldogság, tiéd a siker grádicsa,
innen szállhat, röppenhet a boldogság kék madara.

Erika! Születésnapodon tiszta szívemből gratulálok,
kérem a jó Isten áldását, kívánom boldogságod!
Isten éltessen, éltessen sokáig jó egészségben,
legyen tied a világ derűben, szépségében!

Hol volt, hol nem volt, igaz volt

Hol volt, hol nem volt, most is igaz, akkor is az volt,
1954-ben, november 25-én az anya második gyermekéhez szólt.
Gyula volt a szentem, helyét sírva követelte,
aztán megnyugodott, amikor Irén mama keblére ölelte.

Telt múlt az idő, cseperedett a kis Gyulus,
dédelgették őt, neki jutott a nagyobbik juss.
Neki hát, hisz ő volt a kicsi második csemete,
aki a drága édesanyját, mutyunak, mutternek nevezte.

Jöttek az iskolás évek Ekecsen, az ábécé hegy ostroma,
majd a komáromi ipari négyéves sikeres rohama.
Brünnben már hódító az ifjú Gyula, hisz mérnöknek tanul,
Aztán Dubnicán már második diplomát szerez energetikából.

De vegyük csak sorjában az események folyását,
a mi ünnepeltünk Brünnből másodikosként Ekecsen lát csodát.
Hazalátogat, útja az ekecsi nagymenő discóba vezet,
olyan történt vele, amit előre nem, álmában sem tervezett.

Most jön az izgalom, a táncos lábú Gyula nézett és látott,
táncra kérte Erikát, a lelkét bűvölő, szépséges virágot.
Az első találkozás rózsabimbója nyiladozni kezdett,
a csinos táncpartnerrel gyorsan tartós szerelem lett.

Olyannyira naggyá nőtt az érzés zöldellő, szép koronája,
ünnepeltünk megkérte Erika kezét, egy templom homályában.
Brünnben volt a lánykérés, tán tábla hirdeti most e helyet,
ezután jött a menyegző, ez a megyeri fürdőben sikeredett.

A boldog pár az ekecsi malomsoron kezdi közös életét,
majd 84-ben Komáromban fogják egymás kezét.
Boldogan éltek, mindenből tudtak és mértéket tartottak,
kicsattanó örömmel adóztak Gyuszusnak, az első fiuknak.

Odalett a csend, de édesen szólt Gyuszika kitartó sírása,
a gyermek szeretetnél nincs is semminek sem mása.
De ez nem elég, sorban érkezett Balázs, a második herceg,
ki már kicsi korában is mindent gyorsan magához vett.

A gyerekek nődögéltek, számukra kezdődött az óvoda,
a szülőknek meg a dolgos nagybetűs Élet, életiskola.
A gondos családfő, a mi ünnepelt Gyulánk,
lépcsőzetesen, tudatosan érte el eddigi sikereinek javát.

Sorolom, merre tette mindig nagy akarással,
munkahelyén a felvirágoztatás csodás varázsát.
A komáromi hajógyár az első nagy kihívás,
ezt követi a kórházi, szerelő technikus-irányítás.

Itt ismeri meg Konczer Józsefet, kitűnő munkatársát,
ők együtt vállalják ezután a világ megváltását.
Az idegenforgalmon keresztül vezet az út a Kom-thermhez,
nos, ehhez a céghez mára már testvérként kötődnek.

Elmondom, hogy barátjával a kapcsolat töretlen,
sok víz folyt le a Dunán, de a kettős veretlen.
Egy picit kanyarodjunk, visszapergetve az időt,
gondolatkezünkkel hessegessünk el minden felhőt.

A krónika pirulva hallgat a lányszöktetés tényéről,
amikor is Gyulánk a pincén keresztül beszökteti Erikát a térről.
Aztán kifelé már jogszerű a távozás ténye,
nincs a koleszon személy, aki ezt ellenőrizné le.

Eljutottunk tehát a hol volt mai végére,
mindannyiunk nevében mondom a mondókám befejezésére.
Gyulám születésnapodon szeretettel szívből gratulálok,
kívánom, hogy váljon valóra minden titkos álmod!

Élj boldogan még sok-sok éven át szeretteid körében,
tartozzék ez a hatvan év az életed első felébe!
Isten éltessen sokáig, ezt kívánom nászi szeretettel,
a Mindenható őrizzen, áldjon meg mind a két kezével!

Johannának szeretettel

Szeretnék ma szépet, csak szépet, igazán szépet írni,
a szívekben csak boldogságot, örömkönnyet szóba sírni.
Szeretnék ma óriás, aranyló sziklát érted mozdítani,
szeretném ma Johannának, dolgos kezét köszönőn simítani.

Szeretném ma csodás életformába önteni a szavakat,
mindenkit elvarázsolni, hisz az idő megállíthatatlanul szalad.
Szeretnék ma az egész család nevében köszönőn köszönteni,
minden pohárba szeretnék habzó, életpezsgőt önteni.

Szeretnék ma az ünnepelt előtt tisztelve, megbecsülve tisztelegni,
minden vázát szeretnék, szeretnék most hálavirággal megtölteni.
Szeretnék sokkal szebb méltató szavakat kutatni, keresve találni,
mindenki álmát ébren is rendezve, tisztelegve, valóra váltani.

Szeretnék ma Johannának születésnapján boldogságban örvendezni,
mindenki nevében a sok szépet és jót szívből, lélekből megköszönni.
Szeretném a szívemben nyíló sokszínű pompás virágot elébe tenni,
mindenki nevében a sok szépet és jót mindannyiunk nevében köszönni.

Isten éltessen sokáig drága Johanna, jóságos Johannánk a miénk,
veled maradjon még sok-sok éven át, mindig ragyogva kék az ég!

Az élet mezsgyéjén
(Panni néni 82. születésnapjára)

Az élet mezsgyéjén a nyolcvankettedik állomás,
Istenem milyen szép életkor, milyen pompás.
Nagymama a mindenki jóságos nagyija lett, ennyi,
tiltakozik is miatta, korát szívesen feledi.

Drága nagymama, ezen a szép, a legszebb napon,
tisztelettel, szeretettel, sok gratulációval kezét csókolom.
Köszönetet mondok mindenki nevében a jóért,
köszönetet a szeretetért, a simogató anyai szóért.

Megköszönöm gyermekei nevében az adott életet,
a rengeteg harcot és azt, hogy nem ismert félelmet.
Köszönöm a csodálatos gyermekkort, mit akkor kaptak,
köszönöm nevükben, hogy az emlékek máig maradtak.

Gratulálok és továbbá köszönöm az unokák nevében,
hogy mindig volt szeretet meg csoki és cukor a kezében.
Tisztelettel jönnek sorban a nagyit köszönteni,
az ő láttukon tessék most minden gondot feledni.

Gondolatok szárnyán

A mondák világa a valósággal keveredik,
Faliraki felett vad sziklasor emelkedik.
A villogó kék ég szerelmes fátylat von fölé,
pálmafák sora, itt a fényé és a mediterráné.

Gondolatom rendezem, távolban a tenger,
az óriási víztükör csillan, milyen kicsi is az ember.
Eljutottunk a Holdra, a Marianna árok ölébe,
mégis riasztó a nagyság, így a tenger közelében.

Kezedet megfogom, a horizont ma már a miénk,
nevedet halkan sóhajtom, most nekünk kék az ég.
Éjszaka millió csillag hunyorog sokat sejtőn nekünk,
így erősödik otthontól távol sokat próbált szerelmünk.

A gondolatok szárnyán repülve az ókorba röppenek,
kivel is találhat a felkelő nap, mint mindig veled.
Nekünk kél fel naponta frissen, aranyozón melegítve,
én is érted ébredek örvendezve, szerelemmel telítve.

Elmondhatom, miénk a világ, miénk a nagy kincs,
te vagy nekem az élet ajándéka, látod baj nincs.
Most kézen foglak, átvezetlek a boldogság kapuján,
nincs most baj, semmi más, csak a szerelem csupán.

Komáromi kerek erdő

Komáromi kerek erdő énekszótól, de vidám,
ének hangzik, pedig nincs egy szál cigány.
A vadászok társasága örvendezik nagy vígan,
egy-egy apró viccelődés célzón kipattan.

Rangsorol a társaság, egyszerű az ábra,
a csapatnak bárója, grófja, meg van királya.
Bár az összhang kultúráltan, csendben dívik,
ezt éneklik a verebek, meg a féltett kanárik.

Vadásznak lenni nem könnyű, de szép dolog,
nemcsak a tábortűz, de a mundér alatt szív lobog.
Érző darab, önfeláldozó, a vadakért odaadó,
ebből lesz majd a szárított fű, az abrakoló.

Viccet félre, komolyan szólok a gazdához,
legyen bőkezű az erdő, a dal szóljon a mához!
A mát átlépve, tervezve tekints a jövőbe alkotón,
legyen bőség az erdőben, minden vadász rangadón!

Szent Hubertus őrizzen meg Benneteket épségben,
a tiszta erdő tartson téged gyönyörben, egészségben.
Isten éltesse az itthoni és a vendégünket, a vadászt,
legyen mindig zsákmány, ezért küldj most egy fohászt!

Barackmagtól a barack magig

Mesébe illő történet, erről szólok röviden,
hogyan lesz a magból, valami úgy tömören.
Holt-Vág partján csendesen zajlott az élet,
mikor is a kis magból, először apró fácska lett.

Barack volt a szentem, tán a varjú hozta,
a csőrét akkor, nem nagyon zárta szorosra.
Hipp, hopp a csőrből földön koppan a magocska,
látod, ebből lesz majd a csemete, aztán nagyocska.

De nézzük sorjában a dolgok igazi menetét,
a mi Kuznyecünk a nevelésbe adja szép lelkét.
Öntözi, kapálja a hajladozó zsenge, karcsú fát,
lelki szemével már egy termőre fordultat lát.

Az idő telik, a fa izmosodik, tavasszal virág borítja,
a gazdának naponta hozzá vezet az első útja.
Vigyázza, gondozza, a széltől is óvja, jól teszi,
évek múlva a baracki nedűt ő már nem veszi!

Röpke napi imával segíti a gyarapodó fa növését,
ha kellene, a gyarapodásáért, kiteszi tiszta lelkét.
Először csak mutatóban köszön a kevés barack,
de mára már mázsában mérhető a nedűs malaszt.

Beteljesedett a csoda, égig ér a gazda álomfája,
a szedéskor fürge lesz, nem fáj a háta, sem a lába.
Nem mehet veszendőbe egyetlen darab barack sem,
mindegyikből, egy csepp ízes fütyülős lészen.

Nos, most érkeztünk oda, hogy a magból újra mag marad,
az idő meg gyorsan a kedvére a literek felé szalad.
Örül a gazda, örömében osztoznak az ivó cimborák,
újra a magot hozó, azt elejtő, károgó varjat várják.

Legyen minden egyes csepp erről a fáról a Te orvosságod,
ez adja az életkedved, egészséged, vidámságod!

Volt egyszer egy iskola
(Kati ballagása)

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy iskola,
azt is elmondom most gyorsan, a Kati járt oda.
Az aztán már más dolog, ezt mennyire kedvelte,
de egy tény bizonyos, az iskola melléket szerette.

Nos, mellékes a részlet, az egész ügy a fontos,
az érettségi előttre az iskolapadja bizony rojtos.
Sok száz diák unva ült már előtte is benne
ábrándozva, jó lenne, ha ez a pad a bárban lenne.

Hány csengő szólt már a diákévek alatt Katinak,
ugyanúgy szólt Zsuzsinak, Nórinak, Anninak.
Nem ügy, szokták ők mondani, nem ügy az egész,
egy a lényeg persze, hogy ők mindegyike lángész.

A tréfát félre téve, derék dolog volt ez eddig,
de ez nem elég, tovább kéne jutni – , de meddig?
Tovább az álmok birodalma titkos kapujáig,
vagy, ha másképp nem megy, meg sem állni hazáig.

Ma utoljára szól a csengő, örülj vagy szomorkodj,
hogy megszabadulsz a nyűgtől, lelkeddel ragyogj!
De, hogy hátra kell hagynod osztályod és barátaid,
hát ezen bizony kesereghetsz, kik lesznek társaid.

A végzősök életében a ballagás egy aprócska csoda,
az „Isten hozzád” után úgy érzed minden mostoha.
nemcsak a tanulásnak, a gondtalanságnak is vége,
ez festi majd a tiszta eget sötét feketére.

Utolsó kézfogás, utolsó ölelés, ki tudja merre mész,
látod-e őt, a jó barátot, tudod-e hová érsz?

Tán ezért oly szomorkás a „Ballag már a vén diák”,
csendesen, áhítattal énekelsz, bár lelked nagyot kiált.
Életednek ezt a szép szakaszát a ballagás rekeszti,
de szívedet, gondolatidat az Alma Mater nem ereszti.

Később, majdan álmatlan éjszakáidon erre gondolsz,
reggel persze hallgatsz, erről senkinek nem szólsz.
Aztán újra meg újra járod a jól ismert folyosókat,
tanácsot osztva az utánadi éppen „ottlakóknak”.

Nos, a búcsúzás mindig nehéz, lelkedet marcangolja,
hallgass a szívedre, a költőre, ki a következőt súgja.
Maradj meg embernek, maradj meg szívlénynek,
maradj meg magadnak, a tiéidnek – élménynek!

Kivizsgálásom naplója

Riadt szemle, én nézelődök vagy engem néznek?
A köröttem lévő emberek mind valamitől félnek.
Egyszemnyi életét félti a riadt beteg, megannyi,
de van remény és latinul repkedő szóból tengernyi.

Karbol szag terjeng a tisztaság fehér köntösében,
itt ezen a helyen nincs hiány a nappali sötétben.
A szemet leggyakrabban zárni kell parancsszóra,
majd ezután jön a hőn áhított szem-nyomáspróba.

A könny most sem nem az öröm, sem nem a bánaté,
a rengetek szemcsepptől patakzik a dúsan folyó lé.
Apró ügyes kezek steril gézzel itatják könnyeimet,
naponta sokszor akarják és adják vissza reményemet.

Szeretem a fehéret, a tisztán villogó pompázó szépet,
de most itt ezen a helyen már nem bírom a fehér képet.
Színekre - pirosra, kékre, zöldre, vágyom igazán
és ugyanolyan élesen jól látni, mint akkor hajdanán.

Még két nap és aztán – talán tágra nyílik az ajtó,
elérkezik ebben a kivizsgálásban az egyetlen jó.
Hozzád repülhetek a fényes színek szárnyán, hozzád,
csak az lehet igazán boldog, ki sok színben lát.

Ha újra kezdeném

Ha újra kezdeném, biztosan jobb lenne minden,
ha újra kezdeném, válogatnék a tudáskincsekben.
Kincs lenne számomra a tudás, mely hatalom,
az eddig megszerzetteket, persze megtartom.

Ha újra kezdeném, én lennék az osztály, az iskola dísze,
ha egyszer újra kezdhetném, tudnám milyen a tanulás íze.
Napjában kóstolgatnám a tudásfa édes gyümölcsét,
biztosan mondom, ekkor már ismerném az értelem ízét.

Ha újra kezdhetném, sokkal bölcsebb is lehetnék,
a kis csapatunk asztalára sokkal többet tennék.
Tanulnék, sportolnék, sok papírt gyűjtenék,
tudva mondom nektek, sok-sok jót tennék.

Ha újra kezdeném, én lennék a legjobb barát,
aki nem mozdul, az nem kap ízes vacsorát.
Én nyújtanám békélőn jobbom az ellenfélnek,
én adhatnék esélyt a rosszban szenvedőknek.

De most magamtól is kérdem, ezt miért kell újra kezdeni,
miért nem lehet folytatni az eddigit, jobban szeretni.
Persze, hogy lehet, ezt kell hát tennem nekem is,
így lesz a tudás és a jóság örökös, maradandón friss!

Úgy hittük…
(35. érettségi találkozóra)

Akkor és ott, hajdanán bizakodón szállt az ének,
úgy hittük miénk a világ és a sziporkázó fények.
Akkor és ott harmincöt évvel ezelőtt ez igaz volt,
elindultunk az életbe, mert az biztatva hívón szólt.

Elindultunk megváltani a világot, erőnk duzzadt,
tekintetünk nyomán a gond, a bú apróra szakadt.
Elindultunk komolyan véve az élet próbáló kihívását,
megmutatni egyenként a fiatalos erő tenni akarását.

Meddig jutottunk? Most egy kicsit eljött a számadás,
kérdem tőled kedves társam, még lobog a tenni akarás?
Maradt-e a lendület, a most is mindent legyőző erő,
tiéd lett-e a sokszínű virággal pompázó életmező?

A mai napon egy kicsit vissza is kell nézni, emlékezni,
gondolj a szépre, a sikerre, meg arra, mi tudta fékezni.
Lásd egy kicsit az elmúlt években a szépen festett csodát,
lásd meg benne a közeliek, a szeretteid hálás mosolyát.

Az évek nem szálltak el nyomtalanul, mindannyian látjuk,
ebből a helyzetből saját erőnket, kitartásunkat csodáljuk.
Hányszor próbált meg térdre kényszeríteni ez az élet,
hányszor suttogtad magadnak megadón, hogy félek?

Aztán hányszor sikerült a térdelésből talpra állni,
hányszor kellett neked, nekem a napokat számlálni.
Azokat a napokat, amik szebbet, jobbat hozhatták,
kijátszva az élet és a fondorlat minden játékát.

Hányszor érezted a megalázás keserű ízét, hányszor?
A megtaposó gyötrődést, a bénaságot – számtalanszor.
Biztosan kijutott neked is a sok negatív csodából,
a földi sátán kacagó, úgymond „mennyei” diadalából.

De biztosan akadt szép is meg tengernyi jó,
a hangosan kimondott, kiáltott, hálálkodó szó.
Volt napfény a hosszú vándorutad során
és akkor, amikor megpihentél szeretteid oldalán.

Erre kéne emlékezni, a fényesen tündöklő napra,
erre emlékezz, emlékeid szépsége ezen nőjön nagyra.
Felejtsd a bút, a bánatot, bizakodón nézz előre,
tetteiddel te is keverj színt a pompázó illatos mezőbe!

Tisztelettel jelentem, élek, élünk és ez nagy dolog,
továbbá jelentem – te is, én is – a szeretet lobog.
Jelentem sokunk haja szépen deresedik, megvagyok,
jelentem te is, én is még sokáig tenni akarok.

Újra láss csodát!

Ha az éjszakai égre téved tekinteted,
rengeteg rejtély sziporkázik ott feletted.
Mindenkori vágyad, megismerni a csillagokat,
indulnál talán rögtön, követni a nagyokat.

Évszázadok múltak, új események százai jöttek,
az emberek a földön maradtak és elmélkedtek.
Aztán lásd a csodát, elindult az űr hódítása,
Gagarin után, egyszerre sok lett az utazók társa.

Áhítva, néha hitetlenül jegyeztük az eseményeket,
lelkünkben táplálva újra gyújtottuk a reményeket.
Biztosan lesz olyan magyar, aki eljut oda, messzire,
az űrből tekinthet hálásan, majdan a Földünkre.

Újra láss csodát, most még ismeretlen a hős,
a Csillagvárosban készül a nagy útra, erős.
Mindent megtanult, amit tudnia kellett,
Ő már aranyosnak látja feje felett az eget.

Aztán elérkezett a nagy pillanat, ő elindult,
lelkében óriás viharként a tenni akarás dúlt.
Igen, Ő volt az, Farkas Bertalan, a mi Bercink,
neki a nemzeten kívül, egy egész bolygó hitt.

Megszólaltak a hírek, képek érkeztek az űrből,
űrhajósunk lett, aki az űrben most teát szürcsöl.
Üdvözli nemzetét, üdvözli a szép Magyarországot,
ott van most Ő, ahová gyermekként is hőn vágyott.

Nyolc nap telt el és Ő a sikerért tett, dolgozott,
magyarként, a magyar számára dicsőséget hozott.
Nevét megtanulta az idős és az óvodások serege,
egy csapásra Ő lett minden magyar szeretett Bercije.

Ő, aki nagy cselekedettel, magyarként szállt az űrbe,
a csillagos eget és a siker illatát hozta közelünkbe.
Nevét arany betűkkel, jegyezték a tudomány könyvébe,
de Ő maradt, aki volt, dolgozott a maga szerénységében.

Közben teltek, múltak az évek, szám szerint harminchárom,
most megint idézem találkozásunkat, ezt most, újra várom.
Egy remek embert mondhatok igaz barátomnak, ezt teszem,
a múlt emlékeit újra, meg újra lapozgatom, előveszem.

Szobrot barátomnak nem állítottak, pedig érdemelne,
Ő volt az első és maradt a csillagok örök szerelmese.
Neve maradjon fényesen csillogva a csillagok között,
ahová akkor, nyolc hosszú napra bátran költözött.

Örülök, hogy most, ennyi idő után is barátként tisztelhetlek,
megsúgom neked, hogy téged nagyon szeretnek az emberek.
Maradj egészségben hosszú időkig közöttünk békében,
tápláld a tieidet, nemzetedet a boldog jövő reményében!

Milyen szép is

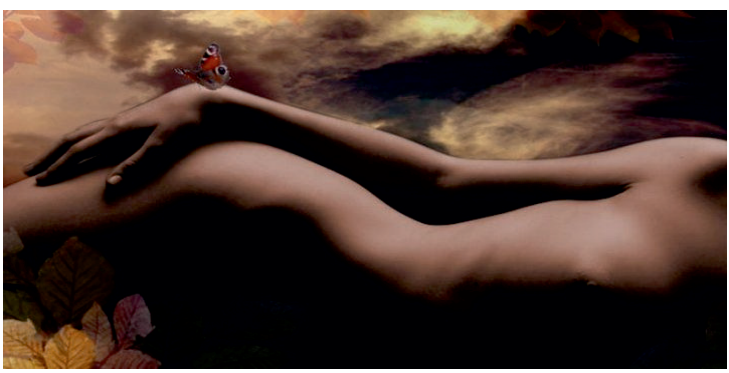
Milyen szép is, úgy ébren rólad álmodni, várni,
mennyire jó az éjszakai álmokat is veled zárni.
Szívet melengető érzés gondolatban téged érinteni,
melegséget osztó, mély tekinteted álmodozva keresni.

Az éji álmot a kakasszó nem zavarja, továbbmarad,
szépen, ébren is vezetem az álombeli színes fonalat.
Reggel, amikor a nap lassan felkúszik a fényes égre,
megjelensz, ragyogásod festi az eget még kékebbre.

Aztán, amikor nem álmodom, mégis simogat a kezed,
amikor már ébren mondhatom, mennyire is szeretlek,
akkor válik fényessé a mindent két kézzel osztó nap,
akkor sóhajtok igazán, hogy nélküled nem ragyog a nap.

Akkor már nem szólok, mit jelent a méz ízű csókod,
akkor sem, mit érzek, ha lágyan testemet karolod.
Nem beszélek az ölelés mámoráról, a halk szavakról,
nem beszélek a sóhajban elmondott szép dalról.

Ezért mondom, így is szép az élmény, a nappali álom,
így is ott vagy velem, ha meg nem, mindig azt várom.
Elmondom hát még egyszer, ki tudja hányadszor teszem,
előző életemben is te voltál, te lehettél a szerelmem.

A szerelmemnek

Február közepén, Valentin Napkor ragyog a fény,
a napsugár melege jelzi, hogy a tavaszjövetel egy tény.
De ennél is fontosabb a szívet borzoló, melengető érzés,
ami tőled van, feléd irányul aggódva a szerelmes féltés.

Te vagy a naptár minden egyes napján szerelmet hozó,
te vagy a fény, melegség a szeretet és a békét osztó.
Te lettél az értelme a földi életnek, a varázsos szépnek,
tőled, veled elviselhető minden, te adsz az égnek kéket.

Veled lett ragyogó az eddig sivár, kopár mindenség,
a sötétben tapogatva világot gyújtasz te, a szellemiség.
Veled lett vidám, gondot űző a mindennapok lusta sora,
a te lelked lett életemben a találkát nyújtó zajos agora.

Nos, Bálint napján eléd borulva megköszönöm a jót, a szépet,
a csókot, ölelést, szeretetet, szerelmet, a földöntúli csillagképet.
Köszönöm a sorsnak, hogy nekem adott, hogy veled élhetek,
köszönöm azt is, hogy általad boldogan, szerelmesen félthetlek.

Leánykérés

Ma reggel az ég kékje is kékebb volt,
a madárdal is trillázva, lágyabban szólt.
S bár nyugodtan terült a csend a tájra,
a világ mosolygott a nagy dologra várva.

Eljött hát a pillanat, amikor elmondom,
ujjaim szeretve ujjaid közé fonom.
Eljött a beteljesedés órája lágyan simogatón,
mindent félretéve, féltve, boldogan ragyogón.

Hozzád szólok most kincsem, drága Évikém,
tisztelettel kérve az elkövetkezőkben légy az enyém.
Teljes életet kínálok, benne reményt, boldogságot,
ketten akár megválthatjuk majd az egész világot.

A szülőknek mondom, lányukra féltőn vigyázok,
lába elé teszem minden kincsem és a pompás virágot.
Széltől is óvom, mellette leszek, együtt lépünk,
ketten rendezgetjük majd négyünk jobb létünk.

Tisztelettel köszönöm Önöknek, hogy felnevelték,
hogy ez idáig a becsület, szeretet útján vezették.
Köszönöm a sorsnak, hogy kis kerülővel nekem adta,
köszönöm, hogy ez idáig jóságban, szépségben megtartotta.

Az ittlévők és az Úr előtt becsületemre fogadom,
hogy ígéretemet és hűségemet, Évit szeretve megtartom.
Vele leszek jóban, rosszban, remélem, sokáig,
boldogságot kínálva mindkettőnknek az utolsó állomásig.

Tiszta szívemből, becsületemre fogadom.

Meghoztad a fényt

Január hozza minden év reményét,
ekkor hinti a nap első biztató fényét.
Erzsike, a szép remény hírnöke voltál,
akkor január derekán oázva szóltál.

Érkezésed a család nagy boldogsága lett,
mindhárom fiú a későbbiekben kedvedre tett.
Meghoztad a fényt, a derűt, a reménységet,
mindenki szeretett, féltőn dédelgetett téged.

Az évek azóta csendesen leperegtek a homokórán,
alig voltál velünk, hisz elmentél tőlünk korán.
Miklóst, a férjedet követted az akkori idegenbe,
de magaddal vitted a komáromi emléket szívedben.

Nos, ma megint ünnepel a család, a szűkebb világ,
Erzsike, ma is neked nyílik a millió fehér hóvirág.
Neked nyílik majd később a tulipán és ibolya,
neked nyílik a rózsa és a virágok egész sora.

Ünnepelünk, téged éltetünk, testvérin szeretünk,
jó egészséget kívánunk, maradj sokáig velünk!
Teljen meg körülötted minden váza illatos virággal,
sokáig dobogjon szíved egyszerre a csodás világgal.

Isten éltessen sokáig, tartson meg egészségben,
szorgalmas alkotó életed nyújtsa a végtelenbe!
Isten éltessen Erzsike, legyen még sok esztendőd,
ragyogjon napod fényesen, ne legyen életfelhőd!

Eljött hát!

Látod, eljött hát a diákévek ünnepének legszebbike,
amikor a sokat jelentő szalag kerül a kebledre.
Amikor visszapillantasz az iskolán eltöltött időre,
most summázva munkádat, gondolj a jövődre.

Lásd a szépet, a tudást, lásd a sok jót a múltban,
ez vértezzen az előtted álló nagy nemes dolgokban.
Most bizonyíthatsz, bizonyítanod kell, felnőtt lettél,
gondolj vissza a tudásodért tényleg sokat tettél?

Gondold végig az egyes évfolyamokat, lásd a szépet,
érezd át tanáraid igyekezetét, fesd a víg jövőképet.
Lásd meg a csodát, értsd meg a szalag igazi jelentését,
a szülőknek hálával köszönd meg sok, sok szeretetét.

Most még nem búcsúzunk, harcba hívjuk a csapatot,
az érettségin, felkészülten nyújtsatok igazán nagyot.
Aztán, ha utána elindultok a nagybetűs, csodás életbe,
gondoljatok tisztelettel tanáraitokra és szüleitekre!

A Föld Napján

A jó öreg Föld így tavasz elején pompás, csodaszép,
pompázó színekkel, vakító fényével kékebb lett az ég.
A frissen terpeszkedő sokszínű, virágos, illatos mező,
a langyos, tavaszi fuvallatban susogó a zöld erdő.

Szemet gyönyörködtet a táj a lágy dombok oldalán,
rózsaszín, fehér meg sárga virág nyílik millió fán.
Ugye, te is látod a természet adta egyedi szépséget,
az élet maga az ami, fűben-fában oldja az ékességet.

Ha meg az égre tekintesz, apró fátyolfelhők feletted,
csendesen, vagy dobolón hallod a patakot, az életet.
Miénk a csoda ezernyi apró rezzenéssel, halk zenével,
láss csodát, hallj dalt a szerető ember érzéki fülével.

Ma még talán nem késő menteni a nyugodt csodát,
menteni azt, amit az ember fia még gyönyörrel lát .
Ma még örülhetünk a szépnek, jónak, a kecsességnek,
halk hálát suttoghatunk a sziporkázó kék égnek.

De kérdem én, lesz holnap is csend és ezernyi csoda,
ha mi mostohák vagyunk, nem lesz a Föld is mostoha?
Mit láthatnak majd az utánunk érkező nemzedékek,
lesz-e helye, módja a szívet gyönyörködtető zenének?

Talán még nem késő, talán együtt még tehetünk, tudunk,
a kék bolygóért tennünk kell, teszünk, mert akarunk.
Ha kéz a kézben, együtt tesszük meg az akarok lépését,
örökre miénk marad a sok szín és a sejtelmes kék ég.

Tégy hát velem, gondolkodj egészében a világról,
gondoskodjunk együtt környezetünkről, a sok virágról!

Ahol kékebb volt az ég

Ott, ahol a bölcső ringott,
ahol a sokszínű virág nyílott,
ott, ahol kékebb volt az ég,
ahol annyiszor szóltam, maradj még,
most, ott újra virág nyílik mindenkinek,
ebből küldöm a legszebbet Sári néninek !

Hamvai az óceánon átkelve

Szomorú hír röppent az éteren át, Amerikát átszelve,
hosszú, drága életének akkor, vasárnap lett vége.
Lányai mellette álltak, kezét fogták még reménykedve,
de édesanyjuk, Ilus néni már készülődött a menetelre.

Aztán, amilyen szépen csendesen élt, csendesen távozott,
a kórházi ágyon maradt teste, lelke az égbe vándorolt.
Elment odaátra, elment az előtte járó szerettei után,
akik helyet teremtettek számára az örök világosság útján.

A hírt ideát mély döbbenet, szomorú emlékezés fogadta,
életben maradt Panni húga, szeretettel emlékezve siratta.
Elment az anya, testvér és a dédunokák szerető mamája,
hogy a hátramaradottak serege nevét imával vegye szájára.

Odaát, Arizonában tisztelettel, gyásszal elbúcsúztak tőle,
hamvai az óceánon átkelve, Komáromba érkeztek pihenőre.
Végső akarata teljesült, szülővárosa fogadta karjába újra,
nyugvóhelyére az ősi szederfa lágy lepelként borulva.

Távol élt szülőföldjétől, nagyon messze sodorta az élet,
a miértben ott volt a soha ki nem mondott felelet.
Háború, megélhetés minden közrejátszott, akkor és ott,
elindult, hazát-szívet cserélve, szülőföldet is hátrahagyott.

Hiába lett könnyebb az élete, hiába volt fényesebb az ég,
szívéből semmi sem törölhette az itthoni lágy zenét.
Bár több, mint hatvan esztendő után jöttek hamvai,
mindig hazavágyott, itthon akart poraiban maradni.

Nos, drága Ilus néni megjött hát, hazaérkezett végleg,
a csendes komáromi temetőben pihen, míg eljő az utolsó ítélet.
Az Úr színe elé állva, biztosan az örök életet nyeri majd el,
és ott, ott a túloldalon találkozik majd szeretteivel, mindenkivel.

Mit is mondhatnék végső búcsúként, Isten megáldja,
hamvai pihenjenek békében, pihenjenek télben-nyárban.
A jó Isten tartsa meg őt a kiválasztottak sorában,
emlékét megőrizzük odaát, és itt a komáromi mában.

Ébred a világ Falirakiban

Ma reggel csodát láttam, tengerből merült fel a nap,
először halványan mosolygott, majd a horizontért kapott.
Egyre magasabbra kúszott, egyre fényesebb lett a korong,
csodálatos, melegítő fényében madársereg sikongva tolong.

Ébred a világ, legalább is itt a pompás Rodosz szigetén,
a fénysugarak játéka a partot érő hullámok tetején.
Minden olyan nyugodt, a víz, a levegő és a pompás nap,
maroknyi ember, tán éppen a halász reggelijébe harap.

Ébred a világ, ébred a város, dolgozók hada indul csatába,
nézem őket, egyik kínnal vonszolja magát, tán fáj a lába.
De megy, lassan lépeget a többiek hadával, nem panaszkodik,
a nap korongja meg mindent bearanyozva feljebb kúszik.

Aztán a delelő, a kirándulók népes hada, bőséges ebédjét költi,
a mólónál egy izmos tengerész a csónakját gondosan kiköti.
Amott megpihen a sárkányrepülő, később majd biztos újra kezdi,
néhány fehérbőrű szárazföldi, silány testét vörösre égeti.

Eljött az este, véget ért a mozgalmas nap, jött a búcsú ideje,
a nap korongja lassan a tengerbe csúszik, kint már csak a teteje.
Pihenni indul a holnap újra érkező, a mi áldott csillagunk,
az éjszaka idejére, szomorkásan, fázósan magunkra maradunk.

Búcsúzunk…

Döbbenettel jött a hír, a küzdelemnek vége,
Panni néni lelke csendesen felszállott az égbe.
Rövid szenvedés, tartalmas élet, várakozás,
nos, most az éjszaka eljött, eljött a zárás.

Erős volt lelke, szüntelenül hitt a csodában,
de teste megfáradt már az egyedül vívott csatában.
Elindult, az utolsó próbát még szó nélkül kiállta,
ő maga is érezte, hogy valami készül, ezt várta.

Mindannyian láttuk, hogy az élete lángja halványabb,
egymás tekintetét kutatva lestük, ki a legbátrabb.
Nos, a három gyermek édesanyja, gondos, simító keze,
ezen az éjszakán, csendesen hullott a dermedtségbe.

Lelkét az Úrnak visszaadta becsületes élete után,
kutatva kérdezgetjük, mi jön nélküle ezután?
Mi töltheti ki az utána maradó hatalmas űrt,
ki lesz az, aki lelki tüzével, minket is vigyáz, fűt?

Elment hát, elment odaátra, Rudi bácsi után vágyva,
mindig őt emlegette, mindig titkon remélte.
A halál nem győzhet, ezt most ő megélte,
csak a test porlad, a lélek repül a szépült messzeségbe.

87 éves volt, minden szépre emlékezett,
elmesélte, amikor vezették, később ő vezetett.
Gyermekei kezét fogva, bízón a jövőbe tekintett,
szerettei elé naponta rózsaszirmot hintett.

A nehéz időben is biztosította a kis családot,
mindenki szerette, mindenkit féltőn imádott.
Számomra nem csak anyós volt, egyben az anyám,
minden gondolata mi voltunk, itt volt a Kánaán.

Azt hittük rajta földi dolgok nem győzedelmeskednek,
szikla kemény volt, ezzé tette a munka, a szeretet.
Az utolsó napokban is dolgozni akart, virágot gyártani,
ezek most már a mennyekbe vezető úton fognak látszani.

Igaz ember volt, gondos anya, jó nagymama és anyós,
kicsit előre vetítette a jövőt ő, a nagy, a jó, a jós.
Lelke messze jár, odaát férje oldalán megpihenve,
a mennyországi életben, ketten mindent újra kezdve.

Nem is kezdeni kell, hanem folytatni az örök életet,
mindkettőjük számára, itt a földön megérdemeltetett.
Majd onnan vigyázzák az itt maradottak apró életét,
ők, ő küldi számunkra a csodás mennyei zenét.

Elment a drága, de szelleme örökre köztünk marad,
tudni fogjuk, hogy köztünk van, bár az idő szalad.
Testét elengedjük az örök világosság, a béke országába,
szépen, lassan, vigyázón sétált át a mennyországba.

Korábban megjelent verseim

Nekem ígér a holnap...

Hosszú ökörnyál úszik az őszi napsütésben,
így indul a nyár a feledő merengésben.
Indul, helyét átadva az ezerszínű, őszi reggelnek,
apró sóhaját küldve a visszhangzó hegyeknek.

Dermedtségéből lassan ébred a délelőtti világ,
nézd, látod, imitt-amott még pompázik a virág.
Sokszínű palettáját hosszan teríti az őszi táj,
a természet múlni készül, a gesztenyefa némán áll.

Őrt áll a torony, galambok csapata rezzen,
a tájat simítom most gondolat-kezemmel.
Vigasztaló szavakat suttogok, új szebb jövőt ígérek,
színpompás elmúlás, de az ősz borongásától nem félek.

Majd lesz tavasz is, ezt követően nyár melege,
amikor versenyt dalol a madár, a rigók serege.
Lesz újra napsütés, vidám kacagás, gyermeki öröm,
nos, én itt az őszben már az új nyarat üdvözlöm.

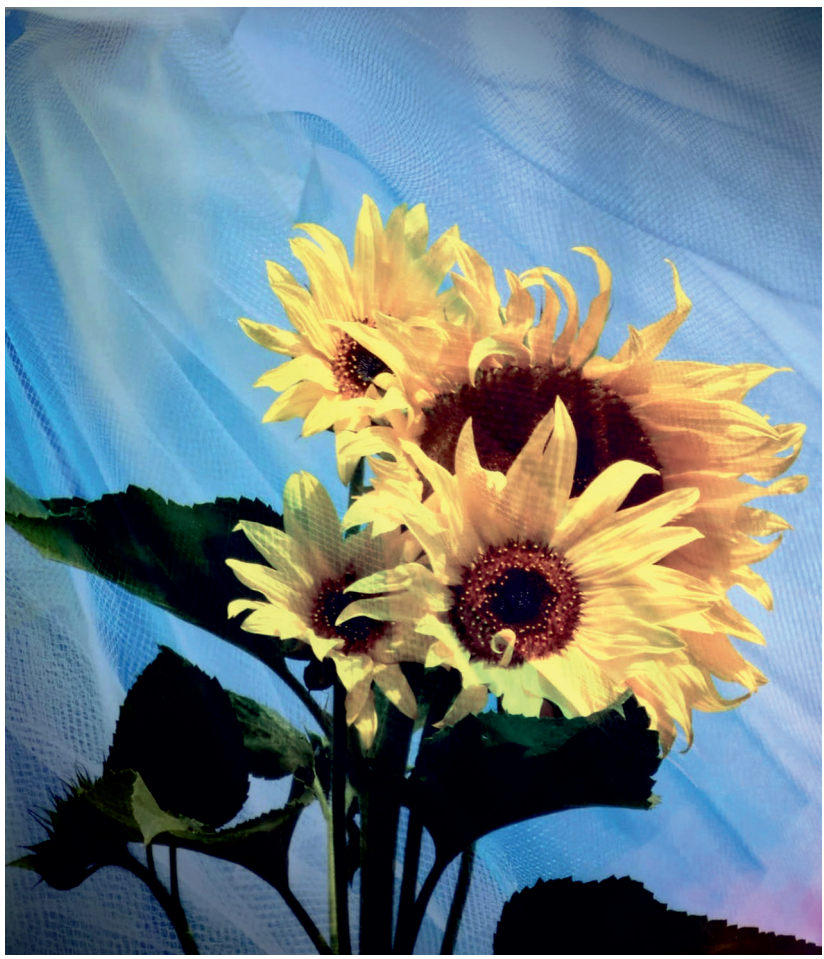
Nekem legalább van fogódzó reményem, ígéretem,
de mi van azokkal, kiknek gyászos, béklyózó a félelem.
Mi van a New York-i emberek rettegő hadával,
vajon, vidítja-e őket a sok madár az őszi dalával?

Nekem ígér a holnap, új meleget tartogat a nyár,
a tél múlásával elmúlik majd az is, ami fáj.
Nekik, akik a tornyok alatt hagyták életüket,
senki nem adhat testet, kinek adták lelküket?

Mennyi kérdés, és milyen kevésre találsz igazi választ,
a reménytelenség tovább gyötör, kínozva fáraszt.
Miért halt meg ártatlanul annyi ember hirtelen,
miért? – mert az ember gonosz is lehet, – ez a veszedelem.

Az égre tekintek, gyönyörködve nézem a felkelő napot,
nézem a csúcsra kúszó, izzó, melegítő gömböt, a nagyot.
Látom, ahogyan mosolyogva megfürdik fényes sugarában,
kíváncsian kutatok magam gondolatában, mások álmában.

A békére gondolok, amiről ma annyian álmodnak,
a menekülőkre, akik csendre, vízre és fedélre vágyódnak.
Arra a békére gondolok, mely fészke lesz a felszálló madárnak,
és töve lesz a megnyugvást jelképező zöld olajágnak.

Hatalmasok között

(Faludy Györgynek szántam e sorokat)

Élő történelem lett ő, a költőóriás, a Mega,
valahol mindig ismertem, bár akkor még nincs idehaza.
Héthatáron túl, túl a nagy vizeken, tengereken,
tán már akkor is, szép és igaz szóval üzent nekem.

Üzente az élet valós igazát, a benne rejlő sokféleséget,
a felemelő szerelmet, és a rút-taszító csalódásmélységet.
Elmondta-mesélte, miként tört rá az égető szerelem,
de azt is megsúgta verseivel, hogyan gyötörte félelem.

Tudom már, őszülő fejjel tőle tanultam – akár élni is –,
tőle tudtam meg igazán, néha bizony az élet is hamis.
De vannak az életnek kelléki – többségben a szerelem,
nos, Gyuri bátyám ezt tanította-hitette el most velem.

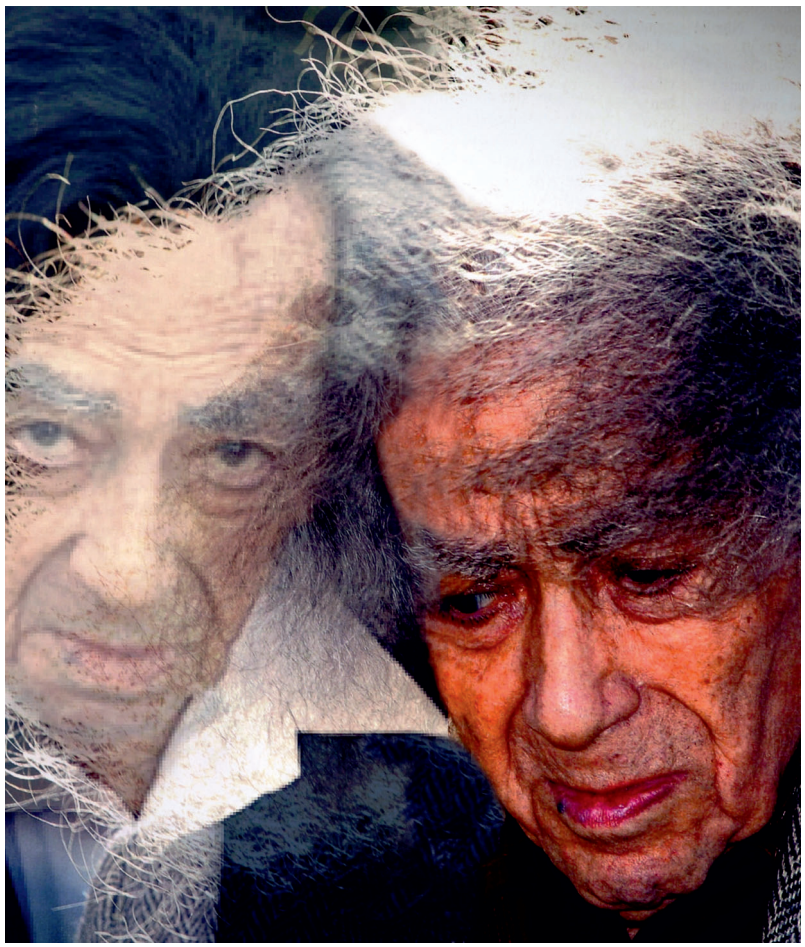
Hatalmasok között óriás lett, nevét tisztelet övezi,
ő az, aki tud szeretni, ő lett az is, ki tud szeretve gyűlölni.
Jó, hogy itthon van, jó hogy követhetem hatalmas lépteit,
jó, hogy erős maradt, hogy ma is így hallom szavait.

Miénk ő, aki költők királya, vagy tán a királyok költője,
akad ellensége megannyi, de több a csodáló tisztelője.
Szíve csücskében, vagy inkább egészében, az erdélyi virág,
a másik apró felében, meg helyet kér a szlovákiai olajág.

Erdély ezt megkapta, leánya az óriás oldalán pihen,
én, az eddigi hontalan, most, bátyám, nálad keresem helyem.
Kérlek, legalább kezedet nyújtsd egy baráti parolára,
boldoggá teszel, megtisztelsz, ezzel emelsz egy másik szférába.

Csodálom erődet, szellemi nagyságod, fura szokásaid,
csodálom azt is, hogy az maradtál, aki voltál – maga a hit.
Tisztelem a napsugár – aranyozta hosszú, gazdag életedet,
szeretem ezüstös hajadat, huncutul mosolygó szemedet.

Ha most, summázni akarom a dolgokat, kusza sorokat,
életed csoda, akár a hosszát, akár a tartalmát tekintem.
A további „mindent” az élet, kegyesen eléd hintsen,
ezt kívánom – félve mondom – nagy barátom, adjon, hintsen!

Egy villanás

Szivárványt varázsolt a véletlen szobádba azon a napon,
megfürdött mosolyodban, majd nyomtalanul távozott az ablakon.
Hátrahagyva fényét, sokszínű pompáját, tobzódó villanását,
maradt a mosolyod melegsége, ez derítette a csodaszobát.

Látod ez a csoda csak egy villanás volt, ilyen tán az élet,
de az apró csoda múlását maradandóvá teszi a szép lélek.
Így lesz a villanásból tartalom, csokorba szedett boldogság,
ezek az apró villanások a testet, lelket korbácsolják.

Egy villanás és mennyi gyönyör, az arcod tündérin mosolyog,
a fényképről mélytüzű szemed, szeretőn, csillagként ragyog.
A tekintetedben benne az élet, benne a fiatalság ereje,
aki nem látja mindezt, az gyorsan, szótlanul feledje.

Én látom a csodát, látom a formába öntött szépséget,
látom a test mellett a lelket, a virágzó ékességet.
Látom a néma képen is szíved dobbanását, és hallom,
most megelevenedik a kép, s hozzám szól, mert akarom.

Azt mondtad kis Vicuskám, ezer arcom van, te így látod,
igaz lehet, nem vitatkozom, de így akarom a boldogságot.
Minden arcom a tiéd, mind csak egyet szeretne: adni neked,
neked adni a szépet és jót, adni a lángoló szerelmet.

Szivárványt varázsolt a véletlen, de ezt mindketten akartuk,
a szobába és szívünkbe is boldogan lopakodni hagytuk.
Akkor engedtél, és a varázslat valót szült, beteljesedett,
ennek kapcsán nem tudom a tiéd, de az én szívem elégedett.

Ma megint

Néma fehérséggel, dermesztő hideggel terpeszkedik a január,
fehérségével mindent megtisztítva, újra áhitattal vár.
Dermedtségében pompázva az új tavasz eljövését súgja,
a tél tündére kézenfogja a tavaszt, lantnak pendül a húrja.

Nos, a fagyos tél jelenleg az úr, de mi tudjuk lassan elindul,
némaságában pompásan egy messzi harang csendesen kondul.
Áhítatot, tiszteletet parancsol halkan foszló giling-galangja,
minden évben újra szól ilyentájt a dicséret szép hangja.

Januárban, úgy középtájt jön el Évikém a napod,
amikor mindenki örül, arca szeretettől ragyog.
Évente eljő a hónap tizenkettedik ünneplő napja,
ez lesz aztán minden évben a dicséret gratuláló alapja.

Ma megint ünnepel a kicsi család, ünnepli születésnapodat,
szívből jövő gratulációja mellé apró ajándékokat rakosgat.
Szeretetüket adják a lányok, a nagymama, az összes rokonod,
de összesük szeretete mellett és mögött is én vagyok.

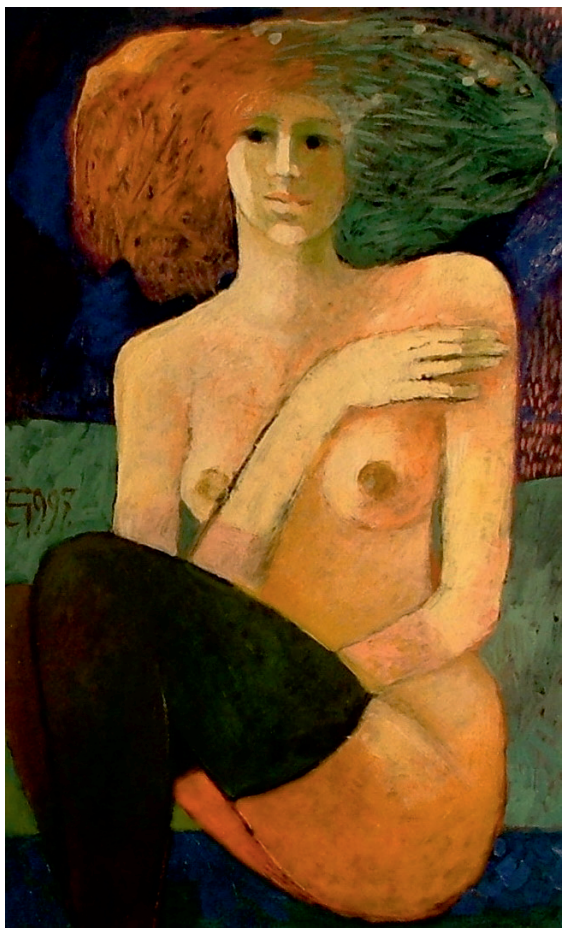
Téged köszöntelek tiszta szívemből nagy-nagy szeretettel,
a Jóistent kérem most, áldjon meg jóságodért mind a két kezével.
Adjon hosszú életet, tartalmas boldogságot még nagyon sokáig,
nyújtsa meg életed a mesebeli nagy tenger túlon, távoli partjáig.

Adjon Neked nyugalmat, boldogságot, hosszú szép életet,
mindannyiunk nevében ezt és sok más jót kívánok neked.
Ragyogjanak az egymás után érkező, boldogságtól duzzadó évek,
tiszta szívemből én, a szerető társ, ezt kívánom néked.

Ne pillants most hátra, nézz inkább bátran előre,
gondolj inkább a szeretettől gazdag holnapra, jövőre!
Vagy, ha visszanézel, az eltelt múltban a szépet keresd,
ami szomorúságot hozott számodra, gyorsan feledd!

Az emberek jönnek, mennek, emléket hagynak, ez így helyes,
köszönöm neked meg a sorsnak, hogy hozzám ily kegyes.
Engedi szárnyalni a gyermeki boldogságot, a felnőtt szellemet,
összekulcsolt kézzel köszönöm, Uram a fenséges kegyelmet.

A Jóisten áldjon meg, áldjon meg életed végéig,
hálás sóhajom most tisztelegve emelkedjen fel az égig!
Hálám mellé szívemből jövő, szerető gratulációm rakom,
Isten éltessen nagyon sokáig, egyetlen, gyönyörű angyalom!

Szabad lett most

A tavaszi nap ölelő sugara, szellőlebbenés – madárdal,
mind-mind téged dicsér, oltárként magasló óriás fal.
Látod, a rügyek is igyekeznek, a pillangók szárnyat bontanak,
Az élet ujjong, gyönyörűség, ma mindenkinek mindent szabad.

Szabad élni, szabad szeretni, szabad ölelni és csókolni,
szabad ma a gyönyörűségnek, a felemelkedésnek hódolni.
Szabad szárnyalni, múltat feledni, szebb jövőt álmodni,
szabad lett mára minden, szabad hát utánad sóhajtva vágyódni.

Szabad a repülésből megjönni, földet lábbal érinteni,
még egyszer mondom: szabad és kell is a múltat feledni.
Szabad lett a gyönyör, szabad a vad, vágyódó sikítás,
veled lehet, vagy lett szabad a rút életbecsapás, ámítás.

Szabad lett most a csendnek szólnia érted, hozzád,
mozdulatlanul is beszédessé válik a szótlan, néma szád.
Szabad már az ének, szabad táncra perdülni – neked,
könyörögve kérlek, ebben a hatalmas táncban add a kezed.

Szabad tehát repülni, repülve veled maradni végtelen,
most és mindörökké karoljon, öleljen karom, a szerelem.
Legyen boldogság, vigaszság, legyen tartós életöröm,
hogy lettél, hogy vagy, néked és az életnek most megköszönöm.

Miért…?

Gyémántként csillogó szemed, lelkedről mesél,
hangod lágy zenéje a tavasz, a mindent simító szél.
Csengő kacagásod, jókedved, maga lett az élet,
Istenem, miért is oly jó veled, miért is nem kérlek?

Miért nem fogom meg kezedet, miért nem tartalak,
miért nem merek szólni, az apró, a szép hatalmasnak.
Miért nem lehetek mindig a közelben, ott melletted,
miért nem veszed észre a ragyogó csillagot, ott feletted?

Miért nem hallhatom zengő hangodat ma és örökkön,
miért képzelem, hogy veled én lennék boldog itt a Földön.
Miért álmodom nappal is a szebb holnapot, neked – veled,
miért lesz az éjszakából is nappal, bűn, így nélküled?

Miért és meddig kell vándorként szomjaznom, epednem,
miért nem lehet már végre a múltat, a nyomort felednem.
Miért nem szárnyalhatok a boldogság madarán repülve,
miért nem fürödhetek a remény tengerében alámerülve?

Miért hallgathatja más szavad csengését, boldogító mondását,
miért láthat más, miért élvezheti lényed szép varázsát.
Miért foghatja meg simogatón kezedet az a valaki,
miért érezheti közelséged mámorát, rajtam kívül bárki?

Ha eljő

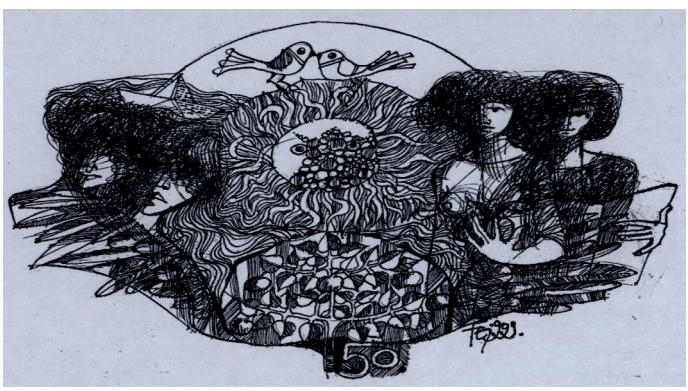
Volt, van és lesz is szerelem,
a volt a múlté, tán feledem.
A van fénye meg lassan kopik,
a lesz zakatol – szívembe lopakodik.

Szóval lesz, lesz még szerelem,
barna szelíd tekinteted figyelem.
Hangodat hallgatom, csodálom lágyságát,
tán még rejtegetem, szívem szép vágyát.

Lesz még szerelem, jönnie kéne és fog,
a sok-sok csillag felettünk okkal ragyog.
Eljő, meglátod, forgószélként robban,
a majdani eljő, benne a mai gondokban.

Eljő, s ha már mindkettőnk szívében tarol,
ha az érzelem mindkettőnket szorosan karol.
Ha majd hangja lesz a mélázó csendnek,
akkor rakhatjuk egymás mellé az érzelmeket.

Ha eljő, vígaszt, szárnyalást hoz, szárnyalhatunk,
ott a sikolyok csúcsán elapad majdani szavunk.
Amikor kéz a kézben lépünk át a boldogság kapuján,
bearanyozódik életünk, így most az ősz derekán.

Te mondtad…

Te mondtad, az őszben is lehet nyár, kedves melegség,
lehet zimankós hideg, köd, de lehet felhőt törő fényesség.
Lehet a szónak, hangnak hullámzó, dúdoló gyönyöre,
lehet, vagy biztosan így van, angyal szállt a földre.

Nos, az égre tekintek, az őszi napsugárban szépet látok,
arcomat melegítve, újra a hívó szóra, a csodára várok.
Látom a sugarak táncát, hallom a levél zizzenését,
ilyenkor irigylem, megvallom, irigylem mások szerelmét.

Látod te is, ugye látod a millió színben pompázó világot,
amint a sárga, kék, piros szín teríti a pompát, a virágot?
Látod-e benne az élet üzenetét, látod a mai csodát,
ugye látod, és egyben hallod is a belőlük felszálló fohászt?

Hallod, de vajon érteni is akarod-e a tűz üzenetét,
hallgatni, akarod-e a szív duruzsolta halk zenét?
Érinteni akarod-e a gyönyört, a leszálló szépet,
miért nem fested velem, velem, ezt a csodás képet?

Az idő rohan, az ősz is itt hagy minket, elsiet,
akarni kell, nem holnap, még ma a csodás érzelmet.
Mindent kínáltam, reményt nyújtottam csodálva feléd,
ha akarod, most mindezt boldogan teszem, tárom eléd!

Mikor lesz?

Kopogás nélkül betoppant az ősz hírnöke,
fejem gondolatokkal, szívem érzésekkel tele.
Hiába keveri a port a szeptemberi forgószél,
eredmény nélkül riogat az eljövendő, majdani tél.

Szívemben, lelkemben a nyár fénye, melege,
színültig töltve az érzelmek csillogó serlege.
Üzen a nyár, kinyújtja simogató meleg kezét,
várom már, a kedves mikor hajtja keblemre fejét.

Mikor meri kimondani a mindent oldó varázsszót,
mikor ér a csúcsra a jelzés, amit az élet fába rótt?
Mikor lesz a csendnek is üzenő, hatalmas hangja?
Ekkor lobbanhat fel a láng, kondulhat az érzés harangja.

Ugye eljő, és amikor valóra válik a hideg télben,
eljő, hogy melegítsen a majdani zimankós szélben.
Ugye ott leszel, ahol majd emellett érzést is osztanak,
ott, ahol az érzelmek játszva, fellegeket szakítanak?

Érzem, tudom a szemedben felparázsló fény, érzést takar,
tudom, nem ez lesz majd a lelki semmi, a siratófal.
Most már te is tudod, ugye tudod, lépned is kellene,
hogy aztán harsogjon, az élethimnusz, az ölelő zene.

Neked adnám

Sápadt mosolyával elköszön a Hold, megvirrad,
átadja a helyét a melegítőn érkező Napnak.
Elköszön a Hold szomorú fényével, elindul,
aztán félősen, megverve – a Nap felé fordul.

Kérdezne, ha tudna, választ úgy sem kapna, ez a sorsa,
biztos szívesen maradna, újra delin, visszafordulna.
Újra letekint a rideg, zimankós tájra, búcsúzik,
én sokkal szomorúbb vagyok, hiszen ő az estével érkezik.

Este majd újra jő, fényével betakarja a rideg világot,
engem itt talál szomorún, úgy ahogy eddig látott.
Itt talál, s neki küldöm majd esti, riadt fohászom,
neki küldöm sóhajom, hisz a kedvest, most sem látom.

Nem látom, csak az arcát, szőkeségét keresem, idézem,
az elköszönt Hold bánatát, sápadt fényét nézem.
Hiába érkezik a Nap, szívemben nincs nyugalom,
most az érkezőtől kérdezem: hangodat miért nem hallom?

Miért nincs hívó szó, miért a fagyos dermedt csend,
a csillagok fényessége miért oly magasan, fent?
Miért nem érem, érinthetem, gyűjthetem csokorba,
virág helyett, örök fényként, miért nem tehetem párnádra?

Üzennék velük, most és tán mindörökké, neked,
a csillagok által párnádon, mindig ott lennék veled.
Veled búcsúznék a menni készülőktől, a szomorú Holdtól,
téged ölelnélek, amikor megvirrad, amikor a kakas szól.

Üzennék a Nap fényes sugarával, fényével simítanálak,
halkan, nagy szeretettel szólnék neked, az érkező mának.
A Nap melegével takarnám be, riadt félős testedet,
a Holdat, Napot, a csillagokat, mindent odaadnék neked.

Neked adnám a tél fehéren zimankós csendjét,
a nyári mező színes, illatos, hívó, virág-rendjét.
Neked adnám a tavasz simogató zöldjét, a libbenő szelét,
az ősz elmúlását, megbékélőn tobzódó minden színét.

Neked adnám, de kérdés, kérdezem, kell-e ez neked,
neked adnám, hogy szívedet megkapjam, ott lehessek veled.
Neked adnám a világot, mellé téve a szívemet, lelkemet,
egy biztató szóért, mosolyodért mindent odaadnék neked.

Amikor...

Amikor fény és árnyék borzongva ölelkezik,
amikor a kishitű világ félve, riadtan örvendezik.
Amikor fekete fátylat von a dermesztő sötétség,
amikor annyi szépet s jót firtat a szörnyű kétség.

Amikor hosszú vándorút után megpihen a fáradt,
amikor a legkisebb patak is zúgó hatalmassá árad.
Amikor hangja van a hosszú, szótlan némaságnak,
amikor naponta magamnak szólok, vágyakozva várlak.

Amikor a némaságot a hangos kacagás hessegeti,
amikor a szenvedést a meredek szárnyalás fedi.
Amikor a kimondott szó olyan bájosan csilingel,
amikor egy apró kis szív erre pirulva halkan felel.

Amikor egybeér a föld a sötétlő baljós peremével,
amikor minden vigaszt a kegyetlen sötét nyel el.
Amikor a zenét a suttogó szárnyú madarak adják,
amikor a szomorú szívek őt vigasz nélkül hagyják.

És akkor jő a mindent feledtető, szédítő repülés,
akkor jő a megtalálás, szerelem, a múltfeledés.
Akkor, csak akkor érezheted Te meg én az egybeolvadást,
akkor indíthatjuk el mi ketten a végtelen szárnyalást.

Húsvéti merengés

Ugye tudod, hogyan is volt akkor, Nagypénteken?
Krisztust megalázták, kivégezték a golgotai kereszten.
Küldetésben járt e Földön, érted is szenvedett,
bizonyított, és halálával a gonoszon felülkerekedett.

Aztán, ugye azt is tudod, halottaiból feltámadott,
felment a mennyekbe, Isten oldalán helyet kapott.
Ítélkezni fog a végső elszámolás alkalmával,
tudod, kegyes Ő, szeret Téged isteni hatalmával.

Erről szól a Biblia, ezt tanultad gyermekként,
de vajon teszel-e boldogulásodért, felnőttként?
Rendben van-e testi, lelki egészséged, tisztaságod,
az Urat is szereted? - vagy csak magadat imádod?

Felnéz rád családod? - szereted-e őket úgy igazán?
csüng-e nyakadon gyermeked, mint gyümölcs a fán.
Ölelésed szeretetet, boldogságot sugall szeretteid felé,
vagy csak elindultak, lassan ballagnak a boldogság elé?

Látod, mennyi gondolat, kérdés tódul az üzenet kapcsán,
figyeld őket, a tieidet, neki ül-e mosoly az arcán?
Aztán ülj le, gondolj az ünnepre áhítattal, szeretettel,
tiéd az ígéret, a beteljesülés, a mostani indító kezdettel!

Elindult a költő a tegnapi mába

Apró kis kávéház titokzatos rezgése, homálya
sokat rejteget az ott lévőknek a költészet napjára.
Mocorgás, csendes suttogás, türelmes várakozás,
aztán lépnek a művészek, indul az érzelmi áradás.

József Attila támad fel versein keresztül egy órára,
mindenki érzi, mennyire árva tud lenni az aprócskája.
Gábor mesél, Attila zenél, Imre csodát művel, énekel,
a húszas évek elején éreztük, ahogy a Nap újra kel.

Éreztük a csendben az egeknek szóló, jajduló kiáltást,
a kimondott, énekelt szóban a szépet, a mindennapi mást.
Elevenné vált a költő szenvedése és mély szenvedélye,
ahogyan jobbat, szebbet varázsolt a horizont peremére.

A költő megjárta a poklok bugyrát, de a mennyeket is,
ő volt az, aki tudta, egyszer valóság lesz az, amit hisz.
Ő tudta igazán siratni a korán vesztett drágát, az anyát,
ő volt az, ki bátran mert, és kiáltva ostorozta a Föld urát.

Zengett a szó, dallamok csendültek, hatalmas élmény,
a hallgató most csendesen, bízva érezte van remény.
Tudtuk, éreztük, a költő értünk is élt, és halt meg,
nekünk is osztott verseivel egy morzsa reménységet.

Csodálatos tavaszi délután, ma újra élt József Attila,
szavai lágyan szóltak, simogattak, aztán ostoroztak.
Némán, lecsukott szemmel hallgatom a dallamos szót,
én is megtaláltam a pillanatot, mindent oldó megváltót.

Erős dobpergés, a társadalomra mért kritikus ütések,
a szerelmesnek kijáró szép szavak, lágy ölelések.
Minden eleven lett újra, ekkor ott, egy órácskára,
így emlékeztünk a költészet napján József Attilára.

Csoda gyereknek tartották, mondta, pedig csak árva volt,
ezekkel a szavakkal hozzám, nekem ő maga szólt.
Elmondta újra, élete nehéz volt, de igazán tartalmas,
költői szívének izzó lángjában megolvadt a hatalmas.

Aprócskává válik előtte, mellette a nagynak látott világ,
csendet, rendet parancsolnak szavai, hite erős, szilárd.
Aztán az óriás lelket, már nehéznek találja a gyenge test,
ott a Balaton partján, ekkor az égre sötéten, feketét fest.

Elindult a költő, hogy testét a világnak hátra hagyva,
mennyekbe szárnyaljon, bölcs gondolatot osztogatva.
Megsiratták őt, lehet ő maga is, pont ezt akarta,
talán tudta, hogy így, tisztelői közt maradhatna.

Szegényen élt, mégis mérhetetlen kincset adott,
nemzetének, a világnak lírai imakönyvet hagyott.
A szemében tükröződő fajdalom, ragyogó bolygó,
az egünkön mára már fényesen, álmodva ragyogó!

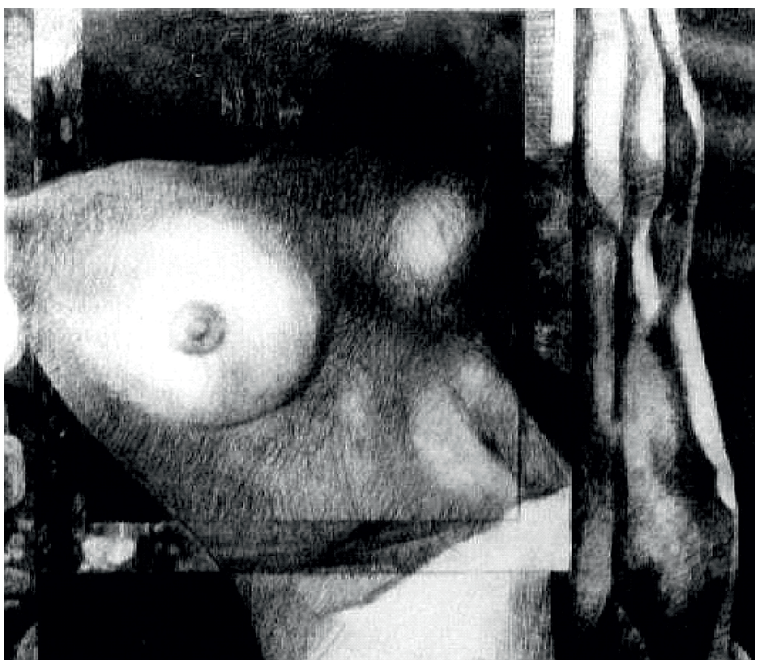

Te vagy

Bálint napon, a szerelmesek napján eléd járulok csendesen,
hogy a kezedbe tett piciny ajándék, megbékélést hirdessen.
A tavasz első nyíló virága, nagy érzelmemet hirdesse,
elmondja szó nélkül, újra meg újra, te vagy életem kincse.

Ha szépet akarok látni, fényképedet, vagy téged csodállak,
a nap minden szakában kereslek és epedőn várlak.
Ha csodálni szeretném csilingelőn zenélő hangodat,
hívlak újra meg újra, míg kérésemnek megadod magadat.

Minden szó kevés, tán sután hangzó nyögdécseléssé lesz,
ha jóságodat, türelmedet az ember egymás mellé tesz.
Hiszen te vagy a virág szép színe; bódító, zamatos illata,
te vagy a napfény is, mely melegít és az életem világítja.

A szerelmemnek

Február közepén, Valentin napkor ragyog a fény,
a napsugár melege jelzi, hogy a tavaszjövetel egy tény.
De ennél is fontosabb a szívet melengető érzés,
ami tőled van, feléd irányul – a szerelmes féltés.

Te vagy a naptár minden napján szerelmet hozó,
te vagy a fény, melegség, a szeretet és a békét osztó.
Te lettél az értelme a földi életnek, a varázsos szépnek,
tőled, veled elviselhető minden, te adsz az égnek is kéket.

Veled lett ragyogó az addig sivár, kopár mindenség,
a sötétben tapogatva világot gyújtasz, Te a szellemiség.
Veled lett vidám, gondot űző a mindennapok sora,
a Te lelked lett életemben a találkát nyújtó agora.

Nos, Bálint napján eléd borulva megköszönöm a szépet,
a csókot, ölelést, szeretetet, szerelmet, a földöntúli képet.
Köszönöm a sorsnak, hogy nekem adott, veled élhetek,
köszönöm azt is, hogy általad boldogan, aggódva félthetlek.

Hányan vagyunk a bárkán?

Számolgatom, hányan vagyunk az életmentő bárkán,
Te és én, az öröm, a bánat, a felemelkedés, mely rám vár.
Hányan vagyunk a bárkán, a lényeg itt, most a Te személyed,
a bárkát, életemet bearanyozó, fellángoló szenvedélyed.

Hányan vagyunk a bárkán? Minden mellékessé válik,
a rohanás, búslakodás, a feledés homályában mállik.
Hányan vagyunk a bárkán? A lényeget persze tudom,
versenyfutásom az élettel és mindenkivel Érted futom.

Az élet háborgó tengerén, emelkedik – süllyed a hajó,
amikor a habok tetején úszik, az életsikoly el-elhaló.
De amikor a hullámvölgy alján hányódik, növekszik a sikoly,
ilyenkor aztán remegve, vesztesen, tovaszáll a mosoly.

Egyszer fent, egyszer lent – ütemes változás –, de segíthetünk,
a leült hullámok borzalmát kivédheti közös lelkünk.
Ha kezedbe tehetem, Istenem csak tehetném lelkemet,
ezzel együtt az újraemelő hullámig, odaadnám szívemet.

Kettesben a bárkán úsznunk sokkal egyszerűbb, boldogabb,
a távoli célt jelző őrtűz egyre világosabb biztonságosabb.
Adom hát a lelkemet, a szívemet melléhelyezem, Neked,
kettesben, boldogságban szeretnék a bárkán úszni Veled.

Te jöttél meg

Akkor és ott, harminchárom kerek éve,
üstökösként robbantál a család egére.
Hangos sírásod, trillázó kacagásod,
így telt a napod a tejecske várásod.

Göndör fürtjeidben megfürdött a napsugár,
mélázva pihent meg időnként az aranyszőke ár.
Te jöttél meg Zsuzsi, kit szeretve, féltve vártunk,
jöttöddel meghoztad örömünk, boldogságunk.

Te, az igazi gútai lány, akit mindenki megcsodál,
egyszer csak elindul, aztán büszkén megáll.
Te lettél a Zsu, a kis picuri, az aranyvirág,
aki a közelgőknek tartva, friss élményt nyújt át.

Büszkén sétáltattalak, a széltől is óvtalak,
beteg ágyad mellett ülve, halkan szólítottalak.
Aztán kézen fogva jött a bölcsi, meg az óvoda,
észre sem vettem, már ott volt számodra az iskola.

Lám, hipp-hopp, ugranak az évek, a Te éveid,
ma meg homályos szemmel nézegetem képeid .
Némelyik halványabb, de az emlék éles maradt,
hiába minden, a három évtized hiába szaladt.

Én akkor már Nemesócsán tettem a dolgomat,
időnként velem jöttél, apró lábad a sulinál elszalad.
Mindenki szeretett, emlékszel Marika nénire?
A konyha vezetőjeként mindig ő tett kedvedre.

Az igazi nagy dolog, számodra az iskola,
új emberek, új élmények, ismeretek egész sora.
Megtanultad az ábécé-t, uralkodtál a számokon,
szeretted a kihívásokat, a verses dallamokon.

Engedd meg, hogy ugorjak a felnőtt korodhoz,
oldaladon Imi személyében a vőjelölt csatlakozott.
A menyegző, a boldog ragyogásod, az életvárásod,
minden ott volt akkor, a boldogító igennel zárásod.

Ma az évek távlatából, ha a férjedet, gyermekeidet
tekintem, büszkén, nyugodtan mondhatom.
Az élet a nehézségek mellett is kegyes volt nagyon,
az anya szerepében helyt állva teszel ragyogón.

Nos, Zsuzsika! Isten éltessen sokáig egészségben,
naponta fürödj meg a tieid, a család szeretetében.
Tudnod kell, hogy velük együtt nagyon szeretünk,
sokáig maradj az övék és a mi reménységünk.

Szeretném, ha…

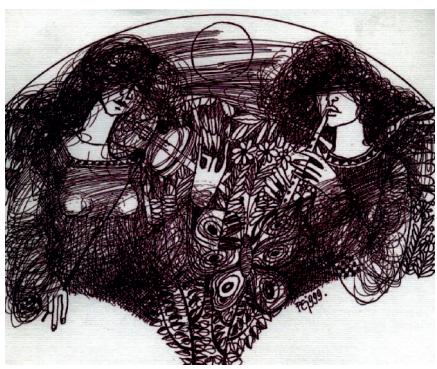
Valahol mindig boldog valaki és van boldogtalan is köztük,
fáradt madarak pihennek, de szárnyalnak is a magas röptük.
Valahol virrad, sír az új jövevény, gyászolnak is sokan e percben,
valahol lámpa gyullad, máshol a nap kél a kavargó fergetegben.

Hol vagyok én e nagyvilágban, és hol vagy te, milyen a helyünk,
kérdezem magamtól – szomorún vagy bátran emeljük-e fejünk?
Az égre nézve a mindent megújító fényt látjuk-e naponta,
vagy lehajtott fejünk a földön kutatja a múltat egy pontba?

Ha rád gondolok, most és mindig a fényár melege derít,
ha meg a régmúlt jut eszembe, saját becsapottságom keserít.
Ha a Napot nézem és látom, te vagy az, te sugárzod a fényt,
ha meg csak a múlt lapjait pergetem, elvesztek minden reményt.

Előre kellene nézni, néznünk, becsukni a múlt könyvét,
a könyvet becsukva félretenni, feledni minden törvényt.
Elfeledni a rosszul szabott élet törvényeit gyorsan, örökre,
ha így teszünk, boldogság száll alá szívünkre és a Földre.

Szeretnék már én is végre a boldogok táborába tartozni,
nemcsak időnként – mindig a nyugalom kenyeréből falatozni.
Szeretném, ha a nap minden percében, csak engem szeretnél,
szeretném, ha a nap minden percében velem, csak velem lennél!

Előre nézek most

Az élet szép tud lenni, ha széppé tudjuk tenni,
bátorság kell hozzá, hát bátornak kell lenni!
Te mondtad, mindenkinek megvan a saját keresztje,
mindenkinek más jut a múltjából keserűn eszébe.

Valahol most igazad volt, ne a sebeket nyalogassuk,
előre tekintve a jövő hívó, biztató szavát halljuk.
Ebben a jövőben kellene helyet találni magunknak,
tudni kell, érezni, hogy tavasszal újra virág nyílhat.

Most már nemcsak tudom, de akarom is a virágot,
szeretném boldogan, karommal ölelni a világot.
A világot ölelve, vágyón téged is ölelnélek, szeretve,
előre nézek most, a jövőt tekintem, mindent feledve.

Most, amikor a tűzmadár a parázsból feltámad,
a madárnak az érzés ad majd repüléshez szárnyat.
Most érzem csak igazán varázsát a szónak,
látom, e világban nincs helye a hangoskodónak.

Tested szebb

Mennyiszer akarta művész megformálni a szépséget,
hányszor remélte a remekművet, a megjelenő reménységet.
Megpróbálta kőbe vésni a varázsos csodát, a női testet,
ugyanennyiszer megannyi festő sem tudott tenni, hiába festett.

Látod, én sem vésőt, kalapácsot, sem ecsetet nem fogok,
nem, mert hiába tenném, művész úgysem vagyok.
Nem próbálok lelket lehelni a kőbe, feszes vászonra,
nem jön válasz, sem a kőből, sem vászonról mosolyomra.

De miért is faragnék követ, a vászonnal próbálkoznék,
miért mondatnám velük az alig hihető mesélő regét.
Miért próbálnék szobrot, képet mintázni testedről,
nem teszem – így is kiemelve, irtózom a feledéstől.

Nem szobor, nem kép kell, Te kellesz márványszerű testeddel,
te, aki a félhomályban minden apró kérdésre felel.
Te kellesz, Te a naponta szépülő, élő, viruló szobor,
te kellesz pezsdítőn, ösztönzőn, mint a forrni induló bor.

Tested szebb a legékesebb kőbevésett csodánál, szobornál,
bőröd színe szebb a legfehérebb tündöklő márványnál.
Te a lelked fényével világító, tündöklő földi csoda,
te indítottál el engem is a boldogsághoz, s veled érkezem oda.

Elköszön lassan

Jóságos mosolyával, kicsit cinkosan búcsúzik a Nap,
a Holdat köszönti, elindul, tudom, visszatér holnap.
Reggel majd ő köszönt, a reményt helyette te adod,
aztán újra a Holdat várva, csókomat majd te kapod.

Mindennap szépen sorjában így peregnek a boldogító percek,
mindennap, és a nap összes percében simogatón rád nézek.
Gyönyör tölt el, vadítón izgató érzés – tekinteted ölel,
aztán nyugodni próbálok, szívem szíveden csendesen pihen.

Elköszön lassan a mai nap is, jó lenne tán összegezni,
jó lenne a boldogságot mérlegre téve újra téged ölelni.
Szavak nélkül szeretném hallani a néma vallomást,
szemedben látni a kicsit önmegadó, perzselő lázt.

Nem tudod, nem is tudhatod, az érzelmek hogy repítenek,
nem tudhatod, hogy a boldogságért egy életet kínálok neked.
Kezedbe teszem le szívem mellé a lelkemet, akarod?
Akarod! Így mosolygósnak látom majd örökké arcod.

Akarj, kérlek, akarj! Most nem kolduskénti kérlek,
messze hessegetem a kéklő égről a sötét felleget.
Akarj, hogy a boldogságot tele marokkal szórjam neked,
akard, hogy akarjalak, téged a csillagokig emeljelek.

Tenni kell!

A szépért, a jóért tenni kell,
tégy hát érte testeddel, lelkeddel.
Akard, hogy szebb legyen számodra a világ,
ha így teszel, Neked nyílik minden virág!

Hajnali gondolatok

Még éjszaka, a sötét az úr, de lassan hajnalodik,
álmodat őrizve a gondolat, boldogság hatalmasodik.
Tudom, az éj sötétje után a verőfény, ez lesz a sorsunk,
a boldogság hiteget, ha mi ketten boldogságot akarunk!

Akarjuk, kérjük a sors pártfogó kegyelmét, a szépet,
akarjuk az életben rejlő felemelőt, az égi kéket.
Kérjük egymásnak a mindennapok beteljesülő gyönyörét,
a sok minden mellett kérjük és kapjuk a másik szerelmét.

Elindul a nap, egy dolgos munkásnap, lassan világosodik,
az én kis egyetlenem tán most is a szebbről álmodik.
Álmodj kedves, mondom, vigyázom szépséges álmodat,
te lehetsz így álmaidban, ki a sok szépből válogat.

Féltőn őrzöm mindezek mellett szerelmedet, az enyémet,
ez ad erőt, ez hesseget gondokat, kerget szorongó félelmet.
Aludj még édesen, aludj kis csillagom; szerelmünk
a csillagok fényénél is szebben, fényesen világít nekünk.

Álmodd a jövőt, álmodd a boldogságot, álmodd a szerelmet!
Álmodj kis Évikém, álmodj az eddiginél sokkal szebbet!
Aztán, ha felkelsz, a mindennapi világot is lásd szépnek,
a mostani csillagok ragyogását adom e napra néked.

Álmodban is halld!

Apró madár fogott rikoltva hosszú tavaszi dalba,
lassan araszol az óra nagy és kis mutatója.
A madárka tavaszt köszönt, reménykedve várja,
én meg az órával, az időt mulasztva nézek a szabadba.

Az ég alján világos csík jelzi az új nap érkezését,
ha megvirrad, elmossa a tegnapot, segíti a rossz feledését.
Hatalmas tűzgolyóként szórja simító sugarát a nap,
a holnapot mutasd, ne keresd mi is volt tegnap.

Amikor eljöttem mellőled, halk hangon kérdeztél,
lám, álmodban a jó mellett biztosan mást is leltél.
Hosszú vándorút után álmodban fáradva érkeztél,
nem hallottad az úton, amint a kis madár zenél.

Pedig, ezt kéne figyelned, látnád, pezsdül az élet,
az álomút után a test és a lélek együtt pihennének.
Ha hallanád hangját a tavasznak, szerelmednek,
mindkettő békét, lelki nyugvást hozhatnának Neked.

Halld tehát, álmodban is hallgasd a hívó szót, a szépet,
szép bársonyos, nyugodt színekkel, fesd meg az életképet!
Kettőnket álmodj, és fesd, amint kéz a kézben indulunk,
álmodban is halld az élet és a mi tobzódó dalunk.

Ma, az Úr dec. havának 17. napján, az ádvent utolsó hetében,
bátran kijelentem: köszönöm a sorsnak, hogy Téged adott
nekem.

Évi

Hajad szőkesége a búzát érlelő nyár,
szemed mély fénye a biztonságot nyújtó vár.
Hangod lágy zengése a tavaszi szellő sugallatja,
szellemed a lelket, testet kalodába csalja.

Látod az elszaladt év milyen csodát hozott,
a télen, úgy januárban szívem „rózsát" kapott.
Viruló szépségében nyújtotta a boldogság kosarát,
akkor a tél tündére indította az új élet fonalát.

Kezemet kellett csak kinyújtanom, akkor gondoltam,
tőled, az élettől akkor csupa kérdőjelet kaptam.
A sok-sok kérdésben próbáltam választ találni,
akkor és ott érted, neked két lábra saját magam állni.

Most itt ülsz szembe velem, így lettél az életem,
fehér ruhád és a testben rejlő lelked féltem.
Mosolyod óhajtom, csókos szádat csodálom titokban,
most már látom, járható utat nyitottál a múltban.

Megjöttél

Akkor és ott, harmincnégy éve csillag szállt a földre,
te voltál az, Andrea, a család legnagyobb örömére.
Szeretettel vártunk, jöttöd a boldogságot hozta,
apró, pici ujjad az új élet könyvét nevetve lapozta.

Megjöttél, s veled érkezett a megnyugvás, a szeretet,
hidd el nekem, mindenki boldog volt, a széltől is féltett.
Te lettél az értelme célja komolyodó életemnek,
a te jöveteled volt az, ami igazi családot teremtett.

Aztán, filmszerűen peregnek a gyors eseménysorok,
a bátortalan lépésekből – veled már az oviba rohanok.
Aztán kézen fogsz, az iskola, a betűvetés következik,
az *A* a *B*-vel, no meg a többi betűvel kuszán szövetkezik.

S lám, alig ocsúdok elröppent a gyerekkor, érettségiztél,
szólni is alig tudtam, te elindultál, messzire mentél.
Hátrahagytad mosolyod, a vígan csengő kacagásod,
biztosan a múltban, te is, én is, csak a szépet látod.

Jöttek és mentek az események, annak rendje szerint,
a születésnapodon újra – kislány lettél huncutkodva megint.
Az én kis Andreám, aki a tükör előtt állva kérdezi,
a kérdésre válaszát magában, lelkében maga feleli.

Egy pillanatra, játszva a gondolattal a tükör én leszek,
kérdezz tőlem bátran, minden kérdésedre rögtön felelek.
Kérdezd meg tőlem, szép vagy-e és jó is ennek a világnak,
a válaszom igen lesz, és hidd el, gyermekként imádlak.

Kérdezz tovább, még mindig válaszolok, megnyugtatlak,
szeretni foglak mindig, amíg fényes sugara lesz a napnak.
Veled leszek lélekben a határokon átkelve, sietve,
segítek a bánatot, bút kergetni messzire, integetve.

Az idő halad, tudod ezt te is, az emlékek sokasodnak,
velem együtt ezen a napon kívánj minden jót magadnak!
Kívánd a boldog életet, ölelő férj simogató kezét,
kívánd magadnak két gyermeked önzetlen szeretetét!

Kívánj hát sokat, most azt mondom, ne légy szerény,
ha már minden múlik, utolsókig veled lesz a remény.
Kívánd a melegítő napot, a szépen hunyorgó csillagot,
tudd meg, mindegyikben neked az én lelkem ragyog!

Isten éltessen kis Andreám, élj sokáig egészségben, békében,
légy vezető sugár a tieid, szeretteid szívében – lelkében.
Isten éltessen, tartson meg nekem és nekik, mindenkinek,
sugárzó lelked legyen a bölcsője a születő szeretetnek.

Sárkányt láttál álmodban

Mesélted, sárkányt láttál álmodban, én voltam,
szerencsét hozó szörnyként, vigasztalón én szóltam.
Nem meséltem, de tudnod kell, a főnixet láttam,
ahogy a parázsból felröppen, én meg visszavártam.

Magasan szárnyalt az élettel megtöltött test,
félve néztem utána, amint az égre tüzet fest.
Hatalmas szárnyát a Nap előtt szélesre tárva,
a mindenség megújulását ott a magasban várta.

Figyeltem mozdulatlanságát, a Napra vetett árnyékot,
láttam a benne rejlő nagy dolgokat, láttam a játékot.
Éreztem a mozdulatlanságon átsütő színes perzselést,
hallottam a csendben a tűztoll-rezdülést.

A mesemadár lassan, ocsúdva, hirtelen megmozdul,
minden égi és földi e mozdulatra sikítva jajdul.
Fényesebb a tűzcsóva, ahogy a teste után kúszik,
a fénylő napkorong is félőn egy felhő mögé bújik.

Aztán földet ér a tűztest, fénye lassan szürkül,
eddigi büszke arcára visszavonhatatlan bú ül.
Meghalni készül, hamuba temeti elfáradt testét,
hogy újra ébredjen, s elkezdje szédítőn magas röptét.

Szeretnélek

Némán várok, a terpeszkedő csendet hallgatom,
benne hullámzó finomsággal hangodat hallom.
Amott meg látni vélem törékeny, nádszál alakodat,
a délibáb mindent, sorjában egymás mellé rak.

Kinyújtom feléd gondolatkarom, simogatón ölellek,
tán mondanom sem kell, mennyire, igen szeretlek.
Szeretem a hangodat, huncut kacagásod, mosolyod,
szeretlek téged is, szeretlek kicsim, ha akarod, hagyod.

A néma várakozás, meg az áhítat hegyeket mozgat,
egy bátortalan szív, most félőn, szerelmesen szólogat.
Valahogy mindenem te lettél, vagy az ég oldódó kékje,
te vagy a rét zöldje, és te vagy a világító nap melegsége.

Szeretnélek szorosan átkarolni, boldogan, féltőn ölelni,
szeretnélek vidámnak látni, kérdésedre csókkal felelni.
Szeretném lábad elé tenni a világot, a sziporkázó kincset,
szeretnék hajadból a szívem felett féltőn őrizni egy tincset.

Szeretnék veled repülni a káprázat, gyönyör országába,
szeretnélek holnap is szeretni, szeretve megbújni a mába.
Szeretném féltőn őrizni a szemed, hajadat simogatni,
szeretném, ha szívembe te lennél és maradnál a valaki.

Szeretném, meglesni a holdat, ahogy a csillagokkal játszik,
szeretném megdicsérni a révészt, aki a rossz vízen átvisz.
Szeretnélek szeretni, szeretnélek ölelni és megint szeretni,
szeretnélek szeretni, szeretnélek ölelni és boldoggá tenni!

Engedd

Tavaszt várva pergetem az élet óráján a perceket,
melegebbet, sokszínű virágot kívánok én neked.
Langyos szellő simítását, simogatásodat óhajtom,
cserébe, apró simításodért tartalmas életem adom.

Mindig azt mondod tempóm az üstökös sebessége,
lehet, de mondd, hol van az élet határa, vége.
Sietek, mert szeretem, ha arcod napsugárként ragyog,
szeretem, ha szerelmemre – szerelmedet adod.

Aztán sárkány lettem, dübörgő léptekkel közelítek,
igen, igaz, amit mondasz, mert félek, hogy veszítek.
Féltem a lágyan ringó testedet, szerelmes ölelésed,
féltem, hogy nem volt, így nem is lesz már kérésed.

Kérned kellene az élettől, kérned a boldogságot,
az élet helyett, neked, a társnak adnám a világot.
Azt a világot tenném boldogan elébed szeretettel,
ami a múltnak int, és előre tekint szép reménnyel.

Engedj szeretni, engedd hömpölyögni az érzelmeket,
engedd, hogy áhítattal csodáljam gyémánt szemedet.
Engedd az ölelést, engedd szabadjára fékezett érzelmedet,
engedd, hogy boldog légy, engedj boldoggá lenni veled.

A sóhajok hídján

Amikor hosszú vándorútra indul a gondolat,
amikor utána százszavú, boldog érzés szalad.
Amikor együtt lépnek, s ez egy pezsdítő ritmussá válik,
amikor az irigy minden rossza, furcsa álommá mállik.

Akkor indul a gondolat után a perzselő test,
akkor, amikor egy vörössé váló élet egére arannyal fest.
Akkor, amikor a sóhajok hídján együtt lépnek,
amikor ők ketten – egymást ölelve – semmitől sem félnek.

Mély sóhajok szövik a híd reccsenő, billegő padlóját,
ezek a sóhajok kötik a lelket, az élet féltő hálóját.
Ezekből és ezeknek fakad a szerelmes dal, a szép ének,
ezeknek szárnyán üzenek, holnap és örökké néked.

Ők viszik majd hozzád szívem dobbanását, ritmusát,
ők dobolják neked helyettem a szerelem himnuszát.
Ezek a sóhajok repítenek majd minket mindent feledve,
ezek nyomán esik majd a hitetlen könyörért esengve.

No, lépjünk hát ketten át, abba a másik világba,
csendüljön már a hangod, kacagásod szerető imába.
Szárnyaljon a szép szó, a mélyen szántó gondolat,
a sóhajok hídján állva foglak, megtartalak magamnak.

Lábad elé teszem most szívemet és a szeretetet,
neked adom a legtitkosabb, nyílt érzelmeimet.
Csodát kívántam akkor, emberi varázslatot,
a kéz a kézbeni szépséget, fenséges magaslatot.

Szerelmet, hűséget, emberi támaszt adok neked,
ketten elérhetjük a lágyan suhanó, magas felleget.
Neked adom mindenem, ami lélekben gazdagít,
minden sebet begyógyító, nyugtató gyógyírt.

Tudtuk, hogy eljő

Nappal gyújt lámpát, aki folyton a múltat idézi,
aki mindig visszanéz, és a sötét múltat féli.
Az gyújt csak nappal lámpát, kit bilincsbe ver a félelem,
aki nem tud előre nézni, akinek nincs eljövő értelem.

A földi életet csak értelemmel, ígérettel szabad élni,
hisz akkor, nagypénteken nekünk elég volt félni.
Ő nem félt, földi küldetését értünk vállalta,
A Golgota-hegyén a kereszthalált érted is állta.

Meghalt akkor, hogy te, én meg ő bűn nélkül élhessünk,
hogy az eredendő bűntől ujjongva tisztuljon a lelkünk.
Szabad szelek szárnyán szálljon az ének, a dicséret,
akkor a keresztfán halálával értem, érted is sokat tett.

Eljött a feltámadás, az Atya mellé került a mennyekbe,
apró bárányfelhők mutatják az útját a messzeségbe.
Felment oda, ahová talán te is oly buzgón készülsz,
s ha igaz volt az itteni életed, talán te is kerülsz.

Halál és az utána következő örök életet mutatja,
amikor a mennybe ment, tán feléd is volt útja.
Talán téged is érintett áldást osztó, gyógyító kezével,
talán a te lelked is azonosul odafent az ő lelkével.

Tudtuk, hogy eljő, hogy meghal és feltámad miértünk,
a sötétséget oszlatja a múltban, mitől úgy féltünk.
Nem kell lámpát gyújtani, lelke fényesen világít,
olyan meleget sugároz világítva, amit mindenki áhít.

Feltámadott, ez a fény a legnagyobb kincs, eredmény,
ebben van a földi halandó számára az igaz remény.
S most, már itt a Földön úgy kéne élnie mindenkinek,
hogy mindörökre eloszlanának a sötét füsthegyek.

Mi kell az élethez

Mi kell az élethez, ezt kérdeztem tőled tegnap,
szeretet, megértés, hit – sok minden más, sok derűs nap.
Hallgattam csendben szóló szavad, újra csodálód lettem,
átgondoltam, ezért a dolgokért én maradék nélkül tettem?

Aztán új kérdések sora törte meg a csendet, az estet,
szavad sokszínűsége jól látható életképet festett.
Szeretetet a másik önzetlen tiszteletében lelem és lelted,
amikor a lelked adod, mellétéve csodálatos tested.

A gondolat hatalmas hálót sző, mindent betakar,
amikor a külvilág elhalkul, már semmi nem zavar.
Amikor az apró simítás, a kéz beszél, kérdez és válaszol,
akkor az idő is megáll, vagy csak lassan nekünk araszol.

A test melege, a felszakadó sóhaj, az önfeledt ölelés,
a másik lelkében megbúvó szép érzés, adás-keresés.
Az apró sóhajok ekkor egymást érve nagy sóhajba szakadnak,
az időt kergetve kérőn, a testet megelőzve előre szaladnak.

Aztán, elindul a lélek a testet hátrahagyva, szárnyalva,
a gondolat megáll, pihen, mindent, mindent hátrahagyva.
Végül a test is megpihen, a másik érintését várja, keresi,
lám mindazt, amit kérdeztem, testem-lelkem így leli.

Álmodj hát

Álmodban – biztos messze jártál –
szépséges mosoly ült az arcodra.
Álmodban tán szebb holnapot vártál,
hidd el, az új nap elhozza számodra.

A kakas még nem szólt, álmodhatsz,
járd be az álombeli virágos mezőt.
Álmodban a szépre, jóra vágyódhatsz,
megkapod a gyantaillatú erdőt.

Tiéd lesz az úton a boldogság, szerelem,
ha úgy akarod, tiéd lesz most minden.
Szerelmet kapsz az éjszakán egyetlenem,
csókos boldogságot is, ha kell, úgy ingyen.

Neked adom álom formájában a világot,
benne a szépséget, jót és az igazságot.
Neked adom az illatozó, nyíló virágot,
karomban így lelsz majd biztonságot.

Álmodj hát, álmodd a szép holnapot,
álmodban egyszer majd én is ott vagyok.
A holnapot álmodva hagyd a tegnapot,
míg álmodsz, arcodon apró csókot hagyok.

Álmodon kívül is a tiéd maradok.

Tudnod kell

Amikor búcsút intettél, csillagot kerestem és találtam,
nem felettünk, ahol eddig ragyogott, így a csodára vártam.
Aztán az égre tekintve, éles vonalakkal arcod rajzolódott,
ennek nyomán a szürke égbolt a kékbe, lassan oldódott.

Teljes pompájával az arcod mosolygott fénylő csillagként,
az égre tekintve megtaláltam az elveszettnek hitt reményt.
Hajad szőkesége utat mutató csillagként ragyogott,
ott a kékülő égen a reménység járható útjára mutatott.

Az általad mutatott útra léptem, a boldogság felé indultam,
nem tudom megtaláltad-e, a búcsúzásnál szívemet ott hagytam.
Nálad maradt a sóhajom, tengernyi nagy vágyam utánad,
látod, alig jutott más, mint az elköszönés ennek a mának.

Előre haladtam, szép csendesen, de gondolatom nálad pihen,
újra meg újra visszaindulnak – a megnyugvást nálad lelem.
Mennyi jóság, mennyi szeretet lakozik benned! Én csillagom,
kérlek, áruld el végre, mind ennek töredékét mikor kapom?

Mikor kapok végre apró morzsát a csodából, szerelmedből,
mikor adsz majd úgy magadból, egy kis részt a lelkedből?
Mikor szakad sóhaj, ha nem vagyok melletted, de érted,
mikor lesz már végre, hogy megérted, mi az, amit kérek?

Igaz, nagy dolog – a csillagszemed mellé, érzelmet akarok,
óh, dehogy akarok, kérek, én mindig a hűn szeretőd maradok.
Tudnod kell, érezned, amit kérek, azt mindkettőnknek kérem,
a boldogság útján haladva, ezért kérlek, most fogd meg a kezem.

Legyen ez a mai nap

Újra szólnak az egri harangok, nagy dolgot hirdetve,
újra ifjú pár lép a házasság mezsgyéjére szeretve.
Viki és János ma mond boldogító igent, házasságot kötnek,
ígéretet téve egymásnak, hogy jóban-rosszban együtt lesznek.

Szóljatok hát harangok, hirdessétek a nagy eseményt,
szóljatok így ti is, zúgva támogassátok a szép reményt!
Boldogan induló közös életet üdvözölve dicsérjetek,
mindenki érezze, milyen nagy is tud lenni a szeretet.

Az ifjú párhoz szólok most én, az esemény apró krónikása,
legyen ez a mai nap a számadás, az események summázása.
A múltat nem kell feledni, hisz az is a tiétek marad,
a jövőt nézzétek! Látjátok, mily gyorsan elétek szalad?

Éljetek boldogan, éljetek egymásnak, éljetek szerényen,
nézzetek, lássatok boldogító tüzet a másik szemében!
A másik hangjában halljátok meg saját szavatok,
a simogatások, sóhajtások együtt legyenek szépek és nagyok.

Kéz a kézben lépjetek előre a holnap küszöbét átlépve,
minden nap, áldást várva, szerelmet kapva, mindig remélve.
Nézzétek közösen a reggel felkelő, fényesen tündöklő Napot,
együtt tervezzetek, akarjatok, és valósítsátok meg a nagyot!

Szeressétek egymást egy életen át, hisz ma ezt ígértétek,
lássatok csodát, megkaphattok mindent, amit most kértek!
A távolban látnotok kell a szépen épülő boldogságvárat,
már most, ma nyissatok ki minden tiltó, súlyos zárat!

Napsugár aranyozza be minden eljövendő közös napotokat,
az élettől keveset kérve, ti ketten alkossatok szépet, sokat.
Így lesz igazán emberi mércével mérhető értéke az életnek,
ezt, és sok-sok boldogságot kívánok most mindkettőtöknek.

Legyetek boldogok, érezzétek szerencsésnek a közös életet,
a problémáknál egymás kezébe hajtsátok majd fejetek.
A másik simogatása, vigasza, legyen egyedüli támaszotok,
ezért is szóljatok a nevemben fohászkodó egri harangok!

Nem tudod te sem

Hány éve már, hogy elbúcsúztatott az utolsó csengetés,
hogy a mezőkön akkor, szőkévé érett az akkori vetés.
Hány év is telt el a fiatalos hévvel búcsúzó sereg felett,
megmondom, negyven – s bizony hajunk is deresebb lett.

Akkor még nógattunk, sürgettük a lépegető éveket,
megpróbáltuk sietve tolni a lassan gördülő szekeret.
Siettettük, ösztökéltük magunkat, a csúcsra törekedtünk,
aztán ki ez, ki az, csendesen mindannyian felnőttek lettünk.

Elszabadultak az évek, egymást követve repültek,
így aztán sokasodva, egymásra, s a vállunkra ültek.
Gyarapdtak az örömök, mellettük a csúnya életgondok,
veletek együtt most az elmúlt időre, a fiatalságra gondolok.

Életünk nagy részét már magunk mögött hagytuk,
emlékezzünk, minden úgy történt, ahogy akkor akartuk?
Valóra váltak álmaink, igaz lett a titkos gondolat,
engedett az élet, mindenki alkotott, ma is alkothat?

Megannyi kérdés, sokra feleletet nem találunk,
egy biztos, aki él, itt van, együtt lépünk és állunk.
Negyven év után, megint csengő hív minket emlékezni,
visszapillantani, gondolkodni és még jövőt is remélni.

Nem méltatlankodás vagy panasz, de azért elmondom,
többet kéne egymásért tenni, s tán az emléket rontom.
Jelképesen, kéz a kézben kellene lépni, élni akarni,
így az életösztönnel, újabb és újabb évekért harcolni.

Nem tudod te sem, én sem, még csak nem is sejtheted,
mikor és hol zárul a fejezet, mikor ér véget pici életed.
Nem tudhatod lesz-e újabb csengetés, majdani találkozás,
lépj tehát, ne bénítson a tétovázó hangulat, várakozás.

Merj remélni, bátran kérni az élettől még újabb éveket,
előre nézve őrizd lelkedben a múltat, a nagy szerelmeket.
Eddigi életed sikeres, szép, napos oldala legyen támaszod,
szeretteid köré fond a szépet, a legszebbik gondolatod!

Nos, most újra csengettek a kissé vénülő, harcos seregnek,
légy vidám te is, tekints előre, ne figyeld a fekete felleget.
Tudj és akarj is élni, tudd tartalommal megtölteni az éveket,
mit kívánhatnék, mint mindenkinek még hosszú, boldog életet!

Ő az, igen ő

Talán az ősrobbanással együtt érkezett ő,
az emberi élet alapja lett, ma is az, a gyámolító nő.
Számold csak, mi mindent tesz, hogy pezsegjen a világ,
látod, ezért is járna neki, nemcsak évente a virág!

Gyermeknek ad életet, gondosan neveli, szellőtől óvja,
ő volt, maradt és mindig ő lesz a legjobb gondozója.
Mesét mond, együtt kacag a kicsivel, ezt teszi,
megint csak kezében az élet, a gondokat oldva veszi.

Beteg ágyadnál is az Édesanyád ült, emlékezz, így volt,
vigasztaló szava néha a lázfüggöny túloldaláról szólt.
Hallgattad bölcs szavát, a vigasztaló szép gondolatokat,
mintha, vagy tán biztosan, ez segített leküzdeni a bajokat.

Séta közben ő fogta a kezedet, jóra, szépre nevelt, tanított,
te felnőttél, a szerető társ talán tőle is messzire szólított.
Most már csak gondolatban mormolod a hálás szavakat,
az idő meg csak megy, az évek számolatlanul szaladnak.

A társad szíved teljesébe zárva, e rabság ellen nem lázad,
vele, és gyermekeiddel közös lett szereteted, közös a házad.
Szerető társ vár rád, vár türelemmel, ha kell a hosszú éjszakába,
s te megfáradtan, vigaszt keresve menekülsz ölelő karjába.

Ő az, igen Ő az, az igazán nagy Ő, a társad, lelked, vigaszod, a nő,
mosolya derűt hoz, rútat kerget, bút űz, szívedben nincs felhő.
Vigyázd hát álmát, szerelmét, gondoskodó szeretetét, vigyázd őt,
szeresd a legszebb drágakövet, az életed értelmét adó, szerető nőt!

Megint eljő

Akkor és ott, Betlehem felett csillag ragyogott,
a Mindenható fiát küldte, békességet osztott.
Örök életet ígért neked, nekem – mindenkinek,
akkor és ott, egyetlen dolog volt, a szeretet.

Mifelénk akkor is tél volt, a hópelyhek táncoltak,
az ablakból kisurranó fények az éjben suhantak.
Ma megint a Megváltó születését várjuk,
az ég felé pillantva, rögös útjainkat járjuk.

Évente eljő, szívünkben örökre itt marad,
minden évben várjuk, s közben az idő halad.
A játékos gyermekből ifjú lesz, majd alkotó felnőtt,
s lám az idősebb, fehér hajút látod már, az esendőt.

Karácsony ünnepén, szívünk szeretettel, hálával tele,
együtt örvendezzünk azzal, aki hisz – és ővele!
Suttogjuk hálás imánkat, köszönjük az életet,
köszönjük, hogy az ember eddig annyi jót tehetett!

A szentestén, amikor béke száll a Földre – tudnod kell,
nem mindenütt van nyugalom, szeretteid ne engedd el!
Fegyverek dörögnek, házak dőlnek le a porba,
a terrorsátán megragadva húz le a pokolba.

Fogd meg szeretteid kezét, ne engedj a kísértésnek,
adj utat, helyet a megváltói, szerető féltésnek!
Csodáld itt a Földön az égiek alkotta szépet,
fesd meg magadnak újra a megnyugvásképet!

Eljő hát újra a karácsony, elhozza a reményt,
fényével egyformán öleli a jómódút és a szegényt.
Szebb holnapot ígér a Földön élő összes embernek,
a hatalmas sóhajok az ég pereméig emelkednek.

Hinned kell a jót, a szépet, látnod a ragyogást,
hallanod a szót, ami elhozza számodra a megnyugvást.
Örülnöd kell, örülnöd kell újra az évezred küszöbén,
tudnod kell, hogy még él, nem halt meg a remény!

Akkor, ha majd apró, csillogó fények gyúlnak,
amikor sietős gyermekkezek a csomag után nyúlnak.
Akkor, amikor lágyan ölel a csendes éj hangja,
figyeld meg, milyen szépen szól a templom harangja!

Amikor az ég felé tekintesz, háládat rovod újra,
akkor lesz majd a megnyugvásnak feléd is útja.
Amikor szíved boldogsággal telik, szereted őt,
ne feledd, ott fent, az érted is aggódó féltőt!

Meríts a boldogság kútjából bátran, egy egész életre,
az ő nevét írd arany betűkkel az ünneplő égre!
Írd fel, hadd tudja meg a ma élő ember,
hadd tudja meg a holnap születő csecsemő,
miként szeret a szív, ha az igazán szerető!

Fényben a remény

Csillagszóró pattog a fagyos éjszakában, fény lobban,
a fényben a remény, a tegnap a mában is ott van.
Csikorog a hó, gyertya és a fenyőillat kavarog,
ezen az éjszakán nyújtom a kezem, add a karod.

Örömhírt ír az ezernyi fény a magas égre,
a gondokat, bajt, haragot tegyük most félre.
Évezredek gyökere, ma megint zöldülve kihajt,
a megváltó érzet újra megoldja a kínt, a bajt.

De, ha te nem hiszed a Krisztust, ez akkor is ünnep,
a hadviselő felek ekkor kiáltják hangosan - szünet.
Megnyugszik a szív, a fegyver, béke lett egy kicsit,
a harcban álló gyámoltalanul öleli most meg övéit.

Amott meg a behavazott, apró templom harangja kondul,
a hívő szív felszabadultan, boldogan, Érte virul.
Eljött, hogy szeretetet, békét osszon a megfáradt embernek,
eljött, hogy nyugodalmat adjon neked, a háborgó léleknek.

Karácsony lett újra, a béke, a szeretet nagy ünnepe,
kérdem én, a békéért, a boldogságért más tenne-e?
Osztana jó szót, kenyeret, meleget, illatozó vacsorát,
ezt csak Ő teheti meg, Ő nyújt nekünk naponta csodát.

Emeld hát te is tekintetedet a megvilágosodott égre,
sóhajts hálásan nagyot, itt van, megint eljött végre.
Akkor érted is szenvedett a keresztfán, téged is megváltott,
messzire űzte lelkedből a gonoszt, az eredendő átkot.

Légy boldog a Szentestén, kulcsold imára dolgos kezedet,
megváltónk mellett, szeretteiden pihentesd fáradt szemedet.
Gondolatkezeddel simítsd meg azokat, akik már elmentek,
bársonyszékbe, a szívedbe egy dolog telepedjen, a szeretet.

Az angyalok nagy karával közösen, zengjen a mi dalunk,
te is énekeld velünk, velük, békét, boldogságot akarunk.
Zengjen vele a Csendes éj a hópelyhek szárnyán szállva,
aranyos leplet terítve az éhezőre, fázóra, az egész világra.

Fogd meg barátod kezét, szemébe nézve köszöntsd,
most gyakran, szótlanul, némán, hallgatva beszél a csönd.
Legyen számunkra a nap, az ő érkezése, újra jövetele,
legyen ez a boldogság, legyen mindannyiunk ünnepe.

Imre és Zsuzsié a világ

Boldog az, ki boldogságra született, akit szeretnek,
aki viszont szerethet, akiért féltőn remegnek.
Boldog az, ki boldogságot oszthat szüntelen jutalmul,
az új élet most és itt kezdődik, az előző meg zárul.

A boldogságra születni kell, szeretni is csak így lehet,
add hát a kezed, kérlek add, hadd induljak veled.
A boldogságot tudni kell egy életre szépen osztani,
állítsd meg az időt, tanuld a szépet marasztalni.

Akkor és ott

Tisztelettel fejet hajtunk a hősök emléke előtt,
akik hatalmas lendülettel eggyé fonták az erőt.
Karddal, énekkel, a szó erejével vívták meg harcukat,
a szabadság ege felé emelték ifjúi arcukat.

Akkor és ott, ők szóltak és tettek értünk is sokat,
akkor és ott a lobogó eszmékért hívtak másokat.
Akkor és ott született meg a szabadság gondolata,
harcban edződött felnőtté az ifjúság alakja.

Zengett a *„Nemzeti dal”,* és a *„Mit kíván a magyar nemzet”*,
ködösen szitált a márciusi eső, a forradalmárok feje felett.
Felreppent Európa szívében a szabadság kék madara,
utána eredt a kétfejű sas, támadva, harcosan, vijjogva.

Kossuth katonái hősök voltak, így harcoltak és győztek,
de sajnos, nem tudtak ellenállni a sokszoros túlerőnek.
Világosnál elérkezett a vég, letették a szabadság fegyverét,
hiába áldozta ezer meg ezer hős hazájáért vérét.

A hősök, a vezérek Aradon a bitófán végezték,
s bár akkor a nemzet rabláncait még nem zúzta szét.
De elindult egy boldogabb jövőt jelentő kanyargós úton,
hogy a ma élő, ifjú nemzedéknek is jó példát mutasson.

Halottak napján szeretteimhez szólok

Az elmúlt századdal csendesen mentetek,
nyomotokban a búsan, komoran kavargó fellegek.
Átléptétek az árnyékvilág keskeny kis küszöbét,
ott és akkor megszűnt számotokra a földi lét.

Itt hagytatok mindenkit és mindent, amit szerettetek,
ma már a szivárvány színeivel jelzett úton lépkedtek.
Az égen egy-egy csillag jelzi, hogy nekünk voltatok,
ilyen tájt az emlékek újra erősödve, feketén nagyok.

A halottak napján sírotokra friss virág kerül,
a lelki üdvötökért mondott sóhaj rövidre sikerül.
A gyertya fénye sejtelmes, hosszú árnyékot táncoltat,
a halandó megpróbálja élővé varázsolni a halottat.

Összekulcsolt kézzel, némán a semmibe tekintek,
megpróbálom igazmondón felidézni földi emléketek.
Megpróbálom sorba rakni a sok jót és a szépet,
halk szavakkal megköszönni néktek minden emléket.

Köszönöm hát Édesapám, Édesanyám az életet,
köszönöm, hogy adtátok és maradtak az emlékek.
Köszönöm a szép gyermekkort, a boldog, vidám éveket,
itt a sírotoknál köszönöm a jót és szépet is tenéktek.

Mennyit terveztük serdülő koromban a jövőt,
ti mutattatok utat, a mindent megváltó teendőt.
Apám, te bölcsen okítottál, anyám szeretve dédelgettél,
mindentől óvtatok, hogy lelkemet ne kavarja az életszél.

Drága Apám, rövid betegséged után csendben elmentél,
arra sem volt idő, hogy mesélj, tőlem búcsút vegyél.
Alig eszméltem, már csak a koporsót láthattam,
nyitott sírod mellett, gyászolva, némán sírhattam.

Anyám vigasztalása, gondozása békességre intett,
a gyász, az elmúlás lassan emlékvirágot hintett.
Begyógyította a veszteség okozta fájó sebeket,
de ekkorra, újra megfellebbezhetetlenül a halál intett.

Bátyámat szólította, vérét megrontva a rút kaszás,
számára, berkeinkben újra eljő a szomorú aratás.
Nem tétovázott, kaszáját élesre fenve suhintott,
a még fiatal testvérünk teste koporsóba hullott.

Megint temettünk, megint a gyász napja jött el,
egymást kérdezve a tényeket alig fogtuk fel.
Nem is gondoltuk, a gyászt újabb követi,
hogy rövidesen kis családunk az anyát temeti.

Ekkor volt igazán mély a szomorúság és a döbbenet,
számomra megint elmaradt a búcsú és az üzenet.
Édesanyám csendesen távozott, meghalt a kórházban,
én meg csak sóhajtva búcsúztam, hittem a feltámadásban.

Aztán az ezredfordulót követő második esztendőben,
a drága Rudi bácsim pihent meg az itteni temetőben.
Az Ő testét is az Úr kegyébe ajánlva búcsúztunk,
azt remélve, hogy az utolsó megméretésnél találkozunk.

Egyre nő, növekszik a távozók száma, a gyászemlék napja,
egyre gyakrabban kondul lelkünkben a szeretet harangja.
Egyre több sírhalmon gyújtjuk meg az emlékezés mécsesét,
egyre gyakrabban idézzük az igazmondó életmesét.

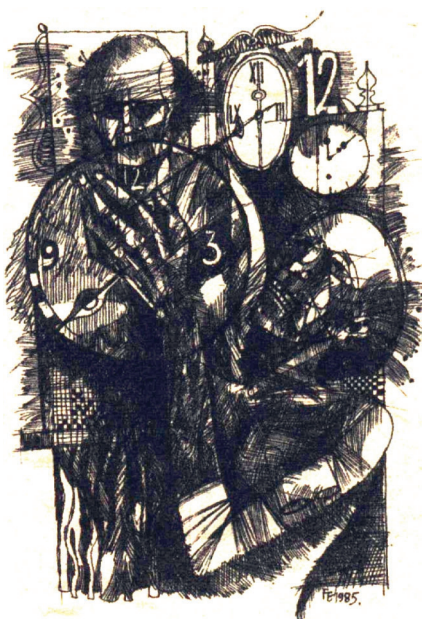
Halottak napján meggyújtjuk az emlékezés mécsesét,
féltve őrizzük szeretteink megtisztult, igaz emlékét.
Szívünkben az év minden napján gyertya lobban,
a Mennyországba kerülő, eltávozott szerettekért dobban.

Őket látom a fényesen izzó nyári nap sugarában,
őket látom újra integetni a szélben hajladozó fában.
Ők azok, akik ősszel gondosan színessé festik a levelet,
az ő üzenetük, mikor jő az őszi, deres lehelet.

Őket látom télen dideregve a sziporkázó ég peremén,
és, hogy így gondolatba újra jönnek ez számunkra remény.
Hisz' ők bontanak tavasszal sokszínű pompás virágot,
ők varázsolják évente új illatúvá a világot.

Most újra gyertyát gyújtok a sírhalmokon értetek,
a szívemben mindig égő gyertya, emlékeztetőn serceg.
Feledni nem engedi a múltbeli jót és a szépet,
az emlékek megszépülnek, lelkem már nem kesereg.

Most mindenkiért, aki elment odaátra, reánk várva,
most ezen a napon értük szól a világ könyörgő imája.
Most értük mondom el hangosan, könyörögve,
miatyánk ki vagy a mennyekben, tartsd meg őket örökre!

Teste és lelke az Úrhoz indult

A család egén csillagként ragyogott, mely kihunyt,
élete beteljesedett, lelke hosszú vándorútra indult.
Oda túlra érkezett örök nyugovóra, bebocsátást kérve,
teste és lelke megpihen az ősök közé érve.

Itt hagyta e földi világot, itt hagyott mindenkit,
pedig mennyire szeretett volna élni, ő volt maga a hit.
Bízott benne, hogy egyszer majd együtt örül unokáival,
Ő volt az, aki erősítette az elesetteket a hittel, imáival.

Nemrégen ünnepeltük 70. születésnapját közösen,
hitt a holnapban, remélt igaz hívőn, erősen.
De elment. Mi ünnepre készültünk – gyász lett a vége!
Választ várva, most hiába tekintünk keresve az égre.

Én az apró krónikás, most sorjázom a dolgokat,
elmondom milyen lelkes, szerető a szív, amíg doboghat.
Elmondom, hogy minden körülmények között ember volt,
sóhajtva mondom most, csendesen indult, senkihez sem szólt.

Most itt állunk a rideg koporsó körül kérdezve,
miért ment el a mindannyiunk szeretett szeme fénye.
Aztán feltűnik a válasz, amit még életében adott,
szólította az Úr, ő igaz hívőként indult, mindent hátrahagyott.

Ő mondta, ő tanított bennünket nagy bölcsességgel,
élni kell tovább a csordogáló – felszáradó könnyekkel.
Ő mondta, hogy szívünkben tartsuk meg emlékét,
távozása után is érezzük simogató szeretetét.

Elindul a megfáradt teste a végső hosszú útra,
a lelke már vár reá, hogy átsegítse őt oda a túlra.
Elindul hát a drága feleség, anya, nagyanya, anyós, jó barát,
elindul, hogy mindannyiunk számára helyet keressen odaát.

Most eljött a földi lét utolsó órája, mi búcsúzunk,
a múltban maradt szépre emlékezve, megtörve gyászolunk.
Gyászunkban csak egy lehet a vigasz, a sebet gyógyító ír,
hogy velünk maradt örökre, emlékével a halál sem bír.

Ott, valahol túl, a küzdelmes, elköszönő életen
kezdődik egy új élet, a kegyes, igaz élet, a végtelen.
Az Úr kezébe ajánlom a meggyötört testet, a tiszta lelket,
emelje maga mellé, örökké élve, onnan ossza a szeretetet.

Ha majd

Ha majd újra gyúlnak a színes fények,
ha majd pihenni tér meg a fáradt lélek.
Ha majd gyertya fénye hessegeti az árnyakat,
akkor hallod a suhanó angyalszárnyakat.

Ha majd hosszú út után megpihen a vándor,
ha majd újra bölcsőként szolgál a jászol.
Ha majd a Megváltóra néz a rezdülő világ,
akkor tedd össze a kezed, mondd el könyörgő imád.

Ha majd a békesség fehér hava takarja a földet,
ha majd a szívekben találod az oázisi zöldet.
Ha majd boldog kacagás száll lassan az égre,
akkor lépj a mennyei világosba, ne a sötétbe!

Ha majd boldog arccal bontod apró csomagod,
ha majd arcod a karácsonyfa fényén túlragyog.
Ha majd éneked lesz a földön a legszebb zene,
akkor és ott ragyog majd benned a világ szeme.

Akkor és ott sóhajtsd el apró, köszönő imádat,
akkor és ott vedd fel az ünneplő, legszebb ruhádat.
Akkor és ott nyugalom és béke lakozzék szívedben,
gondolkodj a legszebbik virág pompázó színeiben.

Akkor gondolj szeretettel azokra, kik éltek,
akkor és ott tudd meg, hogy néha ők is féltek.
Akkor nézz majd előre, lásd meg a szebb jövőt,
engedd magad mellé a boldogságban a későn érkezőt!

Énekeld az egész világgal csengőn karácsony-dalát,
győzd le a szenvedés jéghegyének csúszós falát.
Emeld magasba az élet győztes zászlaját,
sóhajts újra, meg újra – Halleluját!

Örvendezzünk hát

Az apró, puha hópihék kergetőzve földet érnek,
fehér takaróval borítják be a nyári zöldet.
Tisztává varázsolják a szemetes utcát és tereket,
a szívet nyugtató fehérség üzenetet hoz nekem, neked.

Az üzenet a szívekben lakozik, és nagyon is emberi,
így karácsony tájt az ember tekintetét az égre emeli.
Könyörög és vár, a megváltó jövetelét sejti,
bűneit, bajait az emberi teste mögé rejti.

A könyörgés, a nagy várakozás újra eredményes,
az ég alja ott, a messzi távolban megint fényes.
Csillag ragyogja be az üdvözítő, várva várt éjszakát,
ha hiszel, szíveddel látod meg a Megváltót magát.

Eljött újra, hogy kegyelmet osszon a gyarló embernek,
eljött, hogy bízzatok az örök életben, ne féljetek.
Eljött, mint annyiszor sok-sok éven keresztül,
ha hiszel, tested-lelked a boldogságtól feszül.

Örvendezzünk hát, örvendezz most együtt velem,
mondom neked, bízzál, a szemem veled az égre emelem.
Dicsérem az Urat, hiszem megváltó kegyes erejét,
hisz a keresztfán érted adta szívét, lelkét.

Karácsony van, a zúgó tenger lassan csendesedik,
a sok millió sóhaj felfelé az égre emelkedik.
A sóhajokban sok millió kérdés és szív dobban,
az éjszakában végre mindent világító fény lobban.

Az apró fények összeolvadva bevilágítják a földet,
látod, a zimankó után ezért várhatod a nyári zöldet.
Az ő kegyelméből léphetsz a mából a holnapba,
Ő az, kinek ölelőn nyúlik szeretetet osztó karja.

Karácsony van, a szeretet, a béke nagy ünnepe,
tedd hát most apró, nagyobbacska kezed a kezembe.
Szorítsd meg, érezzem, mi a Földön együvé tartozunk,
Krisztusunk nevében jót, szépet, boldogságot osztunk.

Karácsony van, karácsony lett újra neked és nekem,
feléd nyújtom kezem, két kézzel osztom szeretetem.
Békességet kívánok neked, neki és mindenkinek,
nyugtasson, simogasson életedben a Krisztusi szeretet.

Prof. Dr. Oláh László – Drága Laci bácsi emlékére!

Fényesen tündöklő csillag volt az emberiség egén,
nevét ismerték a Föld ezen az oldalán, és amaz felén.
Alkotott, nagyot adott társainak, az egyszerű embernek,
sikereit naponta sokszor, számtalanszor köszönte a
Jóistennek.

Míg élt, tett, alkotott, hogy minden jobbra forduljon,
hogy a melegítő Nap még fényesebben ragyogjon.
Tollal a kezében vívta a tudomány nagy harcát,
felfedve megmutatta mindannyiunk ellensége arcát.

Ő volt, aki ismerte a miért és meddig lehet,
mi az, amit a nagyvilágban élő ember szabadon tehet.
Ő volt az, aki a Jóisten vezetésével mindent bejárt,
de maga mögött soha egy ajtót be nem csukott, zárt.

Óriás volt, élete mégis csendben, nyugodtan telt,
boldogságot szerettei, barátai az emberek boldogságában lelt.
És lám, valaki hiányzott a mennyei nagy csapatból, hadból,
hisz az Úr most vele, a Földi naggyal, géniusszal rangsorol.

A Mindenható magához szólította, és ő csendesen elindult,
lelke békében az Úrhoz szállt, míg itt a Földön vihar dúlt.
Amilyen csendben, szeretetben élte itteni, halandó életét,
olyan csendesen távozott, hajtotta meg az Úr előtt fejét.

Elmentél
(Csiba Géza emlékére)

Most jött a hír, lelkemben harang kondul, érted,
arcodat, bohóságodat idézem, amikor a tanítókat félted.
Eszembe jut a sok véletlen találkozás, a jövő tervezése,
akkor, látod Gézám, nem gondoltam, hogy ilyen hamar lesz vége.

Lelkemben szól a harang, zúgása egyre erősödik,
míg e sorokat írom, lelked a halhatatlanokhoz emelkedik.
A földi bolyongásodnak látod egy csapásra vége, beteljesedett,
tested körül a dermedtség, a világ most érted csendes lett.

Mindig mondogattam, nagy ember ez a mi barátunk,
szívből örültem, örültünk, ha a találkozásnál kezet ráztunk.
A butácska eljátszását csak az okos engedheti meg magának,
te bölcsen játszottál, a tegnapból a holnapért éltél a mának.

Megpihen hát viharvert vasparipád, a rongyos pedálos,
mindig úton voltál, te aztán soha sem voltál fáradt, álmos.
Hányszor láttalak, Gúta felé tekerni, vagy éppen visszafelé jönni,
kinek fogok most ujjongva, sapkát lengetve, barátin köszönni?

Elmentél, már jó felé jársz, lelked ott van hol elődeid,
elmentél, hogy köszöntsd az előtted járó, jó tartású őseid.
Mit mondjak Gézám, mit mondhatnék utoljára néked,
az Úr őrizzen meg, s ott fent vegyen maga mellé téged!

Elindult hát lelke

A napsütés és a hurrikánok országában elindult egy lélek,
átszelve az óceánt, szólt itthon: *bebocsátást kérek!*
Míg testben ágyazva földi életét élte, sok mindent látott,
sokat kalandozott, utazott, de lelke Komáromba vágyott.

Hozzá az élni szerető Sári nénihez kegyes volt a sors,
a kilencvenet is túlélte, a végzet eddig nem volt elég gyors.
Pár nap választotta el a kilencvenkettedik születésnapjától,
amikor lelkét az Úrnak felajánlva, elhunyt, távol a hazától.

Ő tudta, hogy rövidesen itt hagyja az életet, a siralomvölgyet,
tudta azt is, hogy odaát várják őt, ölelheti az őt szeretőket.
Tudta, érezte már az elmúlás szellőjét zizegve suhanni,
mi az, kérdezte ő, amit nem lehet, vagy nem szabad itt hagyni?

Elindult hát lelke, hogy megtalálja azokét, akiket úgy szeretett,
akiknek nyújtani tudott, akikkel a földi életben örvendezett.
Messze járó lelkét, az urnába zárt hamvak, a porsátor követték,
most megérkezvén, örök nyugovóra térve, szakad minden kötelék.

Végső akarata válik most valóra, hisz az itteni temetőbe vágyott,
fohászkodott, könyörgött az Úrhoz, ezért mondott imádságot.
Övéihez jött, minden testvére a családi sírban pihen már,
most ő következik, a megtért távoli, akit a sír magába zár.

Sári néni élete befejeződött, fizikailag lezárult, véget ért,
de mindazt, amit életében alkotott, sokat téve másokért.
Porsátrát az általa hirdetett eszme, szárnyaló gondolata túlélte,
ez lesz majd az egyik biztosíték, emlékét a feledés ne lepje.

Megpihenni jött, nyugodjék békében, áldás földi poraira,
nyugodjék békében a hit szellemében, adjon áldást hamvaira.
Kérjen bebocsátást a Jóistentől, kérése bizton meghallgattatik,
az Urat kérjük mi is, emelje magához a távozó lelket és porait!

1956

Évekig hallgatni kellett róla, a vezetés tagadta,
mindenki tudta: forradalom volt, a Szabad Európát hallgatta.
Jöttek a hírek, sötét fellegek gyülekeztek a haza egén,
sok-sok ember meghalt, ő meg a börtönbe került, szegény.

Mi volt a bűne, mi lett a veszte… szabadságot akart,
hófehér arca belül lángoló forradalmárt takart.
Harcolt a pesti utcán, harcolt a szebb jövőért,
most tétlenül senyved, de nem könyörög életéért.

Bírák szigora, előre elkészített, leírt vád, forgatókönyv,
mi maradt mindenből? Az ágy alatti apró bőrönd.
Jégesőként peregnek a vádló szavak, súlyuk óriási,
a távolban megint segítségért, igazságért kiált valaki.

Aztán ítélet születik, életfogytiglan elzárás – miért,
tán jobb lenne a halál, a kimondott szabad gondolatért.
Egy olyan útra kényszeríti harcosunkat a hatalom,
aminek nincs, nem lehet és lesz vége a túloldalon.

Nos, értük mondunk most imát, értük szól a harang,
az ő lelkükből felszakadt korai sóhajt repíti a galamb.
Nekik adunk hálát, tetteik dicsőséget szültek nekik,
előre nézzünk, de ne feledjük a rútat, a kegyetlent, a régit!

Szaladnak az évek, az egykori bűn hőstetté válik,
a gonosz által leírt vád a történelmi tűzben mállik.
Nyílik a börtönkapu, a hős most szabadul, elindul,
a verőfényes napon, gondolataira tengernyi emlék zúdul.

Peregnek a forradalom percei, a börtönévek bűzös valója,
nincs az elveknek hossza, nincs már békés megállója.
Mások kegyetlen akarata, ez volt a múlt,
a történelem foltos valósága, a dölyfösség lehullt.

Szabad ég alatt, szabad levegőt szippant, teheti,
hátratekintve, aztán a jövőbeli jobbat kéri, szereti.
Lesz-e azonban jövő, lesz e szabad országa neki,
elindulhat-e a jövőbe úgy, hogy a múltat feledi?

Igen, most újra mondom, hősök voltak, a harcosok,
ha kellett életüket adták, és voltak a raboskodók.
Éljen az emlékük, zöldelljen a dicsőség ága,
bolyongó lelküknek nyíljon meg végre a mennyek országa.

Boldog karácsonyt!

Gyertyagyújtáskor ma a Megváltóra emlékezünk,
és szeretteinkért kulcsoljuk imára a kezünk.
Az égre tekintve halk szavú hálát suttogunk,
megköszönve mindent, amit kaptunk, és hogy vagyunk.

Köszönjük a szépet, a jót, a nekünk adott boldogságot,
megköszönjük most Néked tán az egész világot.
Köszöntjük szeretteinket, hogy voltak, s mi lehetünk,
megköszönjük most néked a szentesti, tiszta lelkünk.

Ma a világ minden sarkán apró fények gyúlnak,
ezek a fények bevilágítják a jelent, fényesítik a múltat.
Ma békesség lopakodik a szívekbe, megnyugszanak,
a jelt adó csillag ma este is sietve, az égre szalad.

Örök világosságot hint szerte a sötét, hideg éjszakába,
gondolatink elindulnak boldogságot keresni a világba.
Először csak ballagnak, majd sietve az égbe szállnak,
s lám már ott vannak a fényességben, az Úr előtt állnak.

Az ötven meg az öt

Kéz a kézben jár az ötven meg az öt,
így telt belőle mostanság ötvenöt.
Az élet óráján lepergő évek sokasága,
az emberi vágyak és az alkotás nagysága.

Elmondhatom már, ötvenöt éves lettem,
nyugodt szívvel vállalom ma minden tettem.
Visszafordulva, ha summázom az éveket,
az utolsókban mindent neked köszönhetek.

Az évek, ma már villanásnak tűnnek,
a hajamba ezüsten-csillogót tűznek.
A homlokomon barázda írja a történelmet,
csak tőled, egyedül tőled kaptam szerelmet.

Sok éven át bolyongtam, az igazit kerestem,
már úgy éreztem az Úrnak adom testem.
Kerestem az utat, a számomra járhatót,
segítségül hívtam enyhítésre a Mindenhatót.

Mindenütt sötétség, borzalmak országa,
melyben nem teljesülhetett a halandó vágya.
A villámok cikázva szívemet célozták,
én meg annyi éven át vártam a csodát.

A csodát vártam, ami elhozza a lelki nyugalmat,
ami a gonosz feletti győzelemben ad hatalmat.
Azt a hatalmat áhítottam, mely karonfog, segít,
éltető Napként világítja utam, s naponta melegít.

Lassan dereng az ég alja, révbe ér a lelkem,
hosszú vándorút után megpihen a szellem.
Téged találtalak, felém nyújtod karod,
szerelmet adhatok neked, hisz te is akarod.

Elfogadtál mindenestül, elfogadtál társnak,
így lett a sok szürke hétköznapból vasárnap.
Így lett boldogságot osztó a tested és a lelked,
s amit az évek során kaptam – megköszönöm neked.

Kéz a kézben jár az ötven meg az öt,
így lett belőle mára a summás ötvenöt.
Remélem az élet óráján még van mi peregjen,
kérlek Istenem, hosszú életet adj majd nekem.

Teljen meg szeretettel szívünk

Ma megint angyal szállt a Földre, őt ünnepelve,
a megváltás reményében, téged is szeretve.
Eljött, hogy ígéretet hozzon, hogy érted is áldozzon,
eljött, hogy a legszegényebb is boldogan szárnyaljon.

Megint őt várjuk, karácsonykor aztán megint itt van,
megszületik újra, mindannyiunk számára a jászolban.
Elhozza a nagy üzenetet, nekem, neked, mindenkinek,
aztán te, én, meg ő adja tovább ezt a szeretteinek.

Valahogy ilyentájt megtér a gonosz, szíve szeretettel telik,
a mély érzések ezen a napon őt az ura mellé emelik.
Szeretet-osztó égi hatalmasság keze mindenkit simogat,
a mennyei országba a búst és ünneplőt is oda hívogat.

Induljunk hát együtt szeretettel, kicsorduló szívvel,
induljunk felé alázattal, áldozó lelkes szeretettel.
Érkezzünk majd meg itt a Földön a majdani Mennyországba,
a mai napon kéz a kézben, lépjünk egy más világba.

Az angyallal, a hírnökkel, érkezzen szeretet szívünkbe,
a győzelem hite erősödjék, emeljen oda fel melléje.
Adjon áldást, békességet, adjon megbocsájtó nyugalmat,
ezek mellé tegyen jósággal fénylő, betakaró aranyat.

Adjon az Úr békességet, múltat idéző szép gondolatot,
most itt a fa alatt szeretteidre gondolj, sóhajts egy nagyot.
Érezd, hogy akik elmentek most azok is picit visszajöttek neked,
hogy e nagy napon itt legyenek, szeretve megfogják a kezed.

Emlékezz azokra, akik előtted éltek, jártak és benne hittek,
akik azóta már megtapasztalták, tőle kapják a szeretetet.
A Megváltó érkezésével ők is üzennek nekünk e napon,
gondolj vissza rájuk, ugye szerettük őket, szerettük nagyon.

Dicsértessék az Úr neve a békés karácsony ünnepnapján,
amikor apró hópihék táncolnak a messzi ég fényes alján.
Dicsértessék az Úr és az ő fia, az alkotó ember nevében,
imádkozz, szeress, az örülj és ossz megbocsátást szellemében.

Teljen meg szeretettel szívünk, fogjuk meg egymás kezét,
adjuk, osszuk meg az Ő általa juttatott mindenki szeretetét.
Szívünkben csak a megértés maradjon, legyen a Földön béke,
ettől lesz szebb életünk és kékebb az ég gyönyörű szép kékje.

Kérem az Urat, lépjen most hozzánk az ünnepi szobába,
adjon áldást mindenkire, az ő lányára és térdeplő fiára.
Adjon békességet, töltse meg szeretettel a vérző szíveket,
kérem az Urat, szóljon hozzátok, érintsen szellemével titeket.

Aztán az ünnepek után maradjon velünk újra, nagyon sokáig,
maradjon szívet melengetve – ugye, így majd senki nem fázik.
Maradjon velünk, megnyugtatva a háborgó lelkeket és a szívet,
ugye érzed, tudod, Ő az, ki szeret téged, engem, mindegyikünket.
Az Úr maradjon veled békességet osztva!

Vártad már a napot

Ugye, hallottad már a döbbenetet csendesen szólni,
a nincstelen vándor kiáltását, amint utcát indul róni.
Hallottad ugye a kisemmizett panaszát az éji csendben,
minden porcikád remegett, semmi sem volt rendben.

Láttad már valahol a lelked mélyén a kék madarat,
szárnyát szegte a bánat – a keserűség babérokat arat.
Láttad már szárnyát próbálgatni, hogy újra repüljön,
vártad már a Napot, hogy a keleti ég alján neked jöjjön.

Vártad már te is a tavaszi szellő simítását,
a színek pompázását, a madárének szép ritmusát.
Vártad már te is a nyugtató szó békélő zengését,
az életet adó mindent, a kedves szép tekintetét.

Én is vártam, általad mindezt kétkézzel kaptam,
szólni sem mertem, nehogy az álmot akarva riasszam.
Tekinteted meleg fénye mindannyiszor az égbe emelt,
a test és a lélek így összefonódva nyugalmat nyert.

Ezért mondom hát a kék madárnak repülés a lénye,
a szemed sugarától lesz a világnak ezerszínű fénye.
Ezért nem engedlek, hogy is engednélek, ezért harcolok,
minden földi és égi ellenféllel elszántan dacolok.

Elloptad az álmom

Azt mondtad, te nemmel szavazol, akkor,
amikor kettős állampolgárságot kaphattam volna.
Meggyaláztál, lelkembe tiportál, hazudtál nekik,
az álmaim országa, hiába tiltod, a fellegek fölé emelkedik.

Hazudtál népednek, rabszolgasorsba vertél minket,
öt ország megtűrt népe lettünk, te hazug szeretet.
Látod, mit tettél velünk, velem, koncnak vetettél oda,
testvéreid román, szlovák, szerb csizma rúgja, tapossa.

Ékesen szónokolsz, tekinteted zavaros, szavad hazug,
nem tudod hová bújj, most a Parlament az öreg-új odúd.
A magyarok Istene vigyáz minket, te csak rettegj!
Nem lesz hazád, emléked nem lesz aranyos, remegj!

Öt millió magyar átkozza neved, rólad álmodik félve,
nyomorúságot ígértél, tavaszra, nyárra, őszre és télre.
Te vagy a gonosz, a nemzetet gyalázó gyenge vezér,
tudom, rettegve félj, a Mindenható keze egyszer elér.

Rosszat nem kívánok, nem mondom, hogy verjen az Isten,
csak szeretném, ha kipróbálnád milyen, akinek hazája nincsen.
Próbáld meg milyen, amikor az anyanyelv nem szólhat,
amikor a testvér nem hall, amikor szavadra nem válaszolhat.

Nos, azért kitartunk, bár nálad másodlagos magyarok vagyunk,
Szent Istvánért, történelmünkért, ha kell, meghalunk.
Meghalunk, mert magyarok maradtunk, és míg élünk maradunk,
testvéreinkért emeljük kardunk, zászlónk és védő szavunk.

A hatodik

Megjött, üvöltve kézen fogta a pici életet,
gőzhenger gyanánt tiport, követelt szeretetet.
Ő lett a hatodik, az unokák sorában
szeretet övezte jövetelét a család sátrában

Megjött és helyét máris erélyesen követeli,
zakatol a szív, nevét ritmusra veri,
Dávid, Dávid, Dávid… Te lettél a csoda.
Nagyra nőj, s ha kell, egyszer légy marcona!

Az élet kemény, sok bukkanó nehezíti az utat,
de ifjú elmédnek jót, szépet majd ez mutat.
Tanuld a harcot, lépj együtt szíved dobbanásával,
légy bátor, sikeres, nagy ember, ne törődj mással.

Vártalak, szeretlek, ezt majd egyszer tovább adhatod,
ha már én nem leszek, e sorok közül a nagyapát hallod.
Add majd tovább te is a fiadnak, unokádnak,
érezzék, hogy együtt vagyunk – nem csak a mának.

Dávid, ezt teszem útravalóul az élet tarisznyájába neked,
bátorító szavam maradjon a végezetig veled.
Élj sokáig becsületben, boldogságban, szeretetben, jóban,
tettekkel is bizonyítsd majd, ne csak az elrepülő szóban.

Visszatérés

Ma, elindult a költő a tegnapi mába,
minden ami szép volt a szívébe zárta.
Lelkesen szólt nemzetéhez, kért, buzdított,
hisz ez a szeretet szívében már ott lakott.

Elindult hát a költő társakat, barátot keresni,
elindult a nagyvilágba, minden embert szeretni.
Elindult és megérkezett a társak szívébe,
hogy maradandót véssen a barátok lelkébe.

Visszatért az öröm a tavaszi magas szárnyalás,
visszatért az ölelés, az akaró, erős karolás.
Nyugalom, emberi boldogság tért vissza a Földre,
bíztatlak Téged is, itt marad velünk most örökre.

Visszatért a remény, a Nap sugarával aranyat ont,
a szerelem a napsugárral újra a szívembe osont.
Örömmel szemlélem a felettem rohanó felhőket,
együtt örülök azokkal, akik velem reménykednek.

Tárd szélesre Te is érző szíved baráti kapuját,
lásd meg a szeretet égbenyúló zöld fáját.
Mondd újra, meg újra el a boldogság imáját,
nyisd ki a minden szépnek befogadó zárát.

Várom

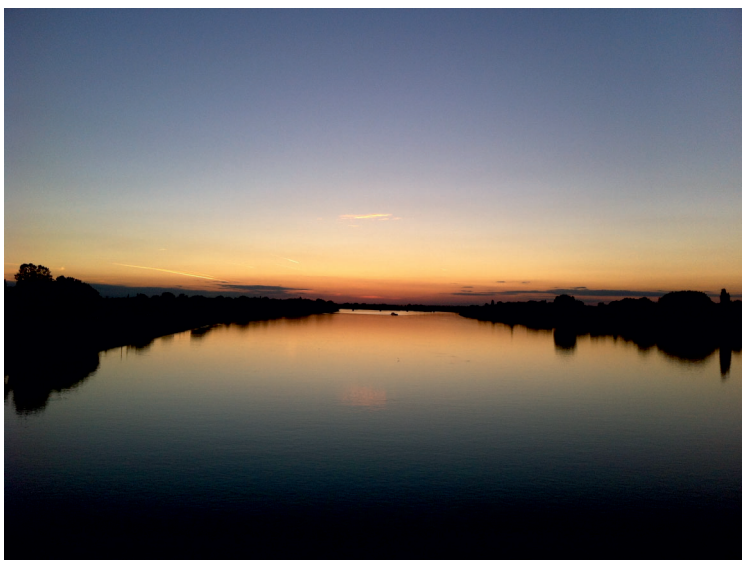
Halk morajjal érkezik a reggel, az új napot várom,
ébredéskor előre tekintve szépséges arcod csodálom.
Nyugodtan pihensz a derengésben, én előre tekintek,
ezzel a tekintettel tested körvonalára rózsákat hintek.

Előre tekintek, és szépnek látom a forrongó világot,
szebbnek látom így a kertben nyíló sokszínű virágot.
Bár nem lenne jó igazából a jövőt látni, tudni az igazat,
minden napra közelséged egy virágzó reménysziget marad.

Várom az ébredésed, mint kisgyermek az anya ölelését,
az ébredésben, simogatásban a nyugodt holnap lelését.
Várom a szemed fényét, a benne fellobbanó szerető lángot,
kacagásodban meg várom a képzelt, angyali csókos táncot.

Várom újra szavad simogatását, kezed lágy érintését,
várom a mindennap megújuló kedves, odaadó szerelmét.
Várom és naponta megtalálom lelkedben a kincset,
várom és látom, ahogy a felemelő boldogságot hinted.

Aztán lassan megérkezik az ébresztő varázsütés,
szívemet ma is melengeti az érted aggódó szerelmes féltés.
Karomba emelve ma is becézni szeretnélek és szeretni,
engedd testedet, lelkedet kozmikus magasságig emelni.

Egy nyáron át

Egy egész nyáron át együtt táncolt a két lélek,
napsugárban fürödve ma is színes napot idézek.
Felhőkbe burkolózva kevesebb lett a melegítő fény,
de azokon átvillan az arcod, a boldogító remény.

Egy nyáron át táncoltam veled, mohón öleltelek,
így tánc közben megmutattál mindent, a lelkedet.
A „nagy keringőtől" egymás karjába szédültünk,
ebben a szédülésben benne a lelkünk, feledtünk.

Egy nyáron át a szépet keresve találtuk a jót,
én Benned kaptam az igazán bíztató szót.
A bíztatásban Te voltál az érzelmi fedezet,
most így az őszelőn, megköszönök minden jót neked.

Egy nyáron át hallgattam hangod csengő dalát,
magasba emelvén a dallam, hirdetve kettőnk diadalát.
Veled engedett szárnyalni az élet egy nyáron át,
megengedte dúdolni az érzelmek lágy ritmusát.

Egy nyáron át láttam a csodát, szőkeséged,
ezzel osztottam neked is biztató reményed.
Egy nyáron át szerettelek lángoló érzéssel,
egy nyáron át őriztelek aggódó féltéssel.

Csendesen lépkedek, előre tekintek, téged látlak,
hálát mormolok, hogy ennyi év után megtalállak.
Szeretném az idő kerekét titokban meggyorsítani,
szeretnélek téged, a kedvest szeretni, s megtartani.

Kopogtat az ősz

Az ősz kopogtat mostanság jussát követelve,
fergeteges, mindent hajlító szélviharral zenélve.
Jussát követelve sötétebbet keresve a táj színébe,
most az átlagosnál komorabban a szíveket ijesztgetve.

Naponta elered az ég csatornája, a napfényt siratja,
a komor táj is talán az elmúló meleget marasztalja.
A természet rendje bizony az elmúlás, a változás,
a kicsiben lejátszott átalakulás, az újra találkozás.

Ilyenkor, minden esztendőben még egyszer kivirul,
az elmúlást jelentő temető virágerdővé alakul.
A földi maradványok, a lélek sátra ott domborodik,
aki az örök életben nem hisz, az ezeknél szomorkodik.

A lélek már messze jár, más dimenzióban száll,
nem ő van ott, ahol a nevet őrző fejfa áll.
Nem ő az, akinek sírjára a kegyelet virágát rakod,
de ott lehet veled, ha mindezt te is akarod.

Aki elment, annak már jó, emléke széppé szelídül,
nála láthatod, az idő, hiába marasztalod, elrepül.
Itt találod meg az élet célját, minden szépségét,
itt, nála az emlékével szövögesd az életregét.

Minden elmúlt életből a továbbvivő élet fakad,
ennek szellemében kérlek, nyújtsd felém karodat.
Add nekem szívedben a legapróbb apró helyet,
hajtsd vállamra pihenni akaró, szépséges fejedet.

Kezed kulcsold nyakam köré, én veled vagyok,
ha az élet és te is úgy akarod, veled is maradok.
Szerelmem adom neked, a további úton veled indulok,
ha akarod a további úton én veled boldogulok.

A szomorúságnak nem lenne helye, ez lett az élet,
ott a szeretteidért aggódó szívedben őrizd az emléket.
De ne bővítsd már a részt, ami az elmentek helye lett,
minden tettre ellenreakcióként a felelet, újra tett.

A komor őszben is a szépet, a színek tobzódását keresd,
a szomorúságot szíved közeléből is űzd el, ne ereszd.
Ne engedj, ne engedd az elmúlást úrrá lenni rajtad,
gondolj arra, ami akkor régen történt, nem te akartad.

Élj a mának, élj a boldogságos életnek, szeretteidnek,
végre biztosíts már nyugalmat száguldó lelkednek.
Előre tekints, lásd az élet meleget adó, napos oldalát,
a szivárvány legyen a fejed felett a békét hozó olajág.

Veled vagyok, veled a lelkem és az azt ölelő testem,
neked kínálom és adom a mindent mozgató lelkem.
Csókom, becéző szavam, a titkos gondolatom is a tied,
így lettem én az eddig szomorú, a boldog mindened.

Neked kíván sok boldogságot

Fagyos a hómező, dermedt lett a világ,
sehol, csak a szívemben nyílik most a virág.
Irántad érzett szerelmem melengeti gyökerét,
lelkem feléd sóhajtja végtelen nagy szerelmét.

Látod? Már nem is olyan rideg a kinti világ,
a napodon téged köszönt a madár és a fagyos ág.
Neked kíván, veled együtt minden jót és szépet,
neked fest most az élet egy csodaszép életképet.

Neked kíván sok boldogságot a kibújó hóvirág,
veled enyhíti a kemény tél is sivító hóviharát.
Te lettél az élet, te vagy a ma és a hívó holnap,
általad lett szép az élet, mindenki vigasztalást kap.

Te vagy az utat megvilágító meleg világosság,
te vagy a rút életben a szépítő, javító valóság.
Te lettél az életem, értelme a gyors mindennapoknak,
veled nézek az égre, ahol a csillagok hunyorognak.

Miden jót kívánok hát, sok boldogságot, egészséget,
gyönyörű asszonyt az idegennek, magamnak jó feleséget.
Isten éltessen sokáig, igazán sokáig éltessen még nekem,
kezemet fogva lépegessünk a holnapba, maradj velem.

Tartson meg nekünk

Ha szépre, jóra áhítva téged idézlek és látlak,
az esti lefekvéskor és álmaimban is téged várlak.
Neked szól az ébredés, érted kel a Nap reggelente,
tiéd lett a gondolatom és az egész élet értelme.

A kacagás, jókedv, vidámság is érted száll a földre,
dolgos kezed pihentetve, simogatva ereszd az öledbe.
Csendesen figyeld a körülötted zajló hangos életet,
a nagy kérdésekre e zsibongó rajongás ad feleletet.

A napsugár neked villan a csodás jéggömbön,
szeretetem és csodám kristálykehelybe öntöm.
Ezt a kelyhet nyújtom át a mai nagy napon,
a te és a kettőnk felhőtlen boldogságát óhajtom.

A csend is érted van, szótlanul neked dalol,
a csendben a fény és az őrjöngés neked zakatol.
Ritmust dobol a szív, a te szíved ritmusát követve,
engedd meg, hagyd ezt a csodát a testedet ölelve.

Az élet szép, ha azzá tudjuk tenni, csupa ragyogás,
most valóban hagyd a futást, halld a hálás sóhajtást.
Halld meg, amit lányaid, Eri és Kati köszön,
az élet az, amit nekik adtál és a mérhetetlen öröm.

Most arra kérlek, előre tekints, lásd az élet szépét,
fesd meg magadnak, szeretteidnek a boldogság képét.
Bátran lépj előre, lépj az ígérő és osztó útra,
lelj majd útközben a boldogságot osztó kútra.

Drága egyetlenem mosolygó, szép és jó Évikém,
hallod, kacagásod lett és lesz a legszebbik zeném.
Az élet cseng himnuszként e zenéből nekünk,
ezért és ebből kelhetett egybe és lett eggyé a lelkünk.

Elment a Nagy Pásztor
(II. JÁNOS PÁL emlékére írom e sorokat)

Elment a Nagy Pásztor, vértanúként tűrte a szenvedést,
arca megfáradt, teste összetört, de ne hallottunk kesergést.
Az utat, amit számára rendeltek, igazmódon végigjárta,
a végső beteljesülést az Úr akarata szerint türelmesen várta.

Hús, vér ember volt, de ennél mennyivel több és nagyobb,
ahol megjelent, áldást osztott, tekintete mindig ragyogott.
Szenvedett, mindenki láthatta, de a harcot végigharcolta,
földi küldetésében a vigaszt, boldogságot álmodta.

Először apámtól hallottam Pál apostol nemes üzenetét,
mindig mondogatta, Krisztus és a Pásztor erősítette meg hitét.
Csodálatos igaz gondolatok, majd egyszer a pápától hallottam,
ez a pillanat lett a döntő, a hitemet máig megtartottam.

A csoda, amely igaz emberré tett, rövid, de sokatmondó,
igaz vezérfonal, nem csak az amúgy elröppenő szó.
„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem,
a hitet megtartottam.“ – ez az üzenet az embernek való.

Láttam őt igazán nagy pápává nőni, békességet hirdetni,
láttam, amikor az elesetteket áldja meg, ezt nem tudom feledni.
A fényt is láttam, ami a szellemiségét öntötte formába,
láttam őt pásztorbotjára támaszkodva, belemerülve az imába.

Reszkető kezét az ég felé emelve, mindig nekünk kért,
boldogságot, szeretetet, igazságot a mennyeiektől remélt.
Tudta és sokszor elmondta, hogy Krisztus a Földön mindenkié,
csak maradj meg hited mellett, vagy Érte te is légy hívővé.

Szinte hihetetlen, de a valóság kegyetlen, emlékezz erre,
a halál dermesztőn tapadt megtört fényű szemére.
Áldást osztó kezét az elmúlás kegyetlenül lefogta örökre,
fakóvá vált a kezében tartott olajág harmatos zöldje.

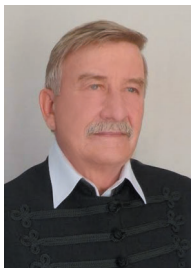
Elment, de csak a teste halt meg, szelleme itt maradt velünk,
bölcsességet, hitet, hatalmas szeretetet hagyott itt nekünk.
A szavak elszállnak, de gondolatai, hite megmarad örökre!
Ha rágondolok, úgy érzem a Mindenható nekem is küldte.

Elküldte vele a fényt, a boldogulás reményét, ezt küldte nekem,
bár Ő elment, de szellemével a bizakodás itt marad velem.
Nagy volt Ő, a legnagyobbak között is szellemi, lelki óriás,
ez könnyíti minden ember életét, ebből születik a várakozás.

Ő már találkozott azokkal, akik előtte jártak, mentek oda át,
most érte, neki ültetem el lelkemben az újra zöld olajfát.
Emlékét megtartom, megtartom magamnak és mindenkinek,
egyetlen fohászt küldök csak messzire, fogadják őt a mennyeiek!

Tisztelet emlékének, tisztelet a nagy tetteknek, bölcsességnek,
ezzel a gondolattal búcsúzom tőle, dicsőség a Mindenható
Istennek!

Bartanusz Attila, költő, a pedagógia doktora, pedagógus.

Olyan személyiség ő, aki elsősorban befelé él, harmonikus világ megteremtésén fáradozik, belátja, hogy e világban nincs helye a hangoskodónak. A mai felszínes társadalomban nehéz olyan költőt, vagy egyáltalában magánszemélyt találni, aki őszintén él, nem csak befelé, de kifelé is, lerázva magáról azon láncokat, amelyek görcsös szokásjogba szorítják az illedelmet. Illik nyíltan írni érzéseinkről? Vágyakozásról és szenvedélyről?

Szabad most, ebben a zord fogyasztó centrikus világban saját lényünket, egyéni létezésünk specifikus meghatározóit kifejezni? Minden ember egyéniség. A tucat gyártás a modern kor vívmánya. Mi pedig egy olyan személy életébe kapunk betekintést, aki még a világ, színvonalas kiépítésére törekedő nemzedék tagja. Költeményei olyan megnyilatkozások, amelyek akár saját érzelemvilágunkból is táplálkozhattak volna. Hangja közvetlen és mindig alkalomhoz illő.

A költő 2009. november 9-én felkerült az Országos Széchényi Könyvtár által gondozott Magyar Elektronikus Könyvtár oldalaira és hivatalos minősítést kapott költői tevékenysége kapcsán.

A költő mottója: „az élet szép tud lenni, ha széppé tudjuk tenni”. Egyetlen magyarázata az, hogy mindenkinek hozzá kell járulnia ahhoz, hogy a világ ne csak élhető, de szép is legyen. Hisz abban, hogy akinek módjában áll, annak igen is ki kell vennie a részét, a világ formálásában folyó munkálatokban. Irodalomkedvelő, lírai vénával megáldott magánemberként, gyakorta jelent meg művészfórumokon.

Benke Erika

Tartalomjegyzék

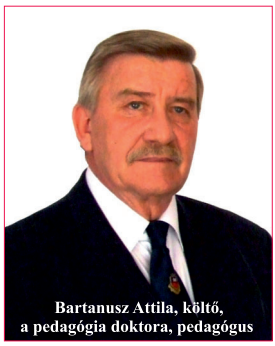
Köszönöm Istenem 7
Visszatérés..... 9
Hajnali merengés 10
Az anya miért sír?..... 11
Kárpátok koszorúja 13
Ő volt az 14
Bánatos bús magyar 14
Legyen végre fény 15
Ők akarták 16
Az élet templomában 16
Miszter tíz százalék 17
Az ítélet jogerős 17
Sötét az úr 19
Engedd meg 20
Jöjj végre 21
Amikor elmentél 22
Éva napján köszöntelek 23
Katalinnak szeretettel 24
Katik, Katalinok 24
Szülinapot ünnepelünk 25
Éva örök 26
A hatodik 27
Az élet dicsérete 27
Mérföldkő 29
Hol volt, hol nem volt, igaz volt 30

Johannának szeretettel..... 32
Az élet mezsgyéjén (Panni néni 82. születésnapjára) 33
Gondolatok szárnyán 33
Komáromi kerek erdő 34
Barackmagtól a barackmagig 35
Volt egyszer egy iskola (Kati ballagása) 36
Kivizsgálásom naplója 38
Ha újra kezdeném 38
Úgy tűnik...(35. érettségi találkozóra) 40
Újra láss csodát 42
Milyen szép is 44
A szerelmemnek 45
Leánykérés 46
Meghoztad a fényt 47
Eljött hát 48
A Föld napján 49
Ahol kékebb volt az ég 50
Hamvai az óceánon átkelve 50
Ébred a világ Falirakiban 51
Búcsúzunk 52
Nekem ígér a holnap 56
Hatalmasok között (Faludy Györgynek szántam...) 58
Egy villanás 60
Ma megint 61
Szabad lett most 63
Miért? 64
Ha eljő 65
Te mondtad 66

Mikor lesz *67*
Neked adnám *68*
Amikor *70*
Húsvéti merengés *71*
Elindult a költő a tegnapi mába *72*
Te vagy *74*
A szerelmemnek *75*
Hányan vagyunk a bárkán? *76*
Te jöttél meg *77*
Szeretném, ha *79*
Előre nézek most *80*
Tested szebb *81*
Elköszön lassan *82*
Tenni kell! *82*
Hajnali gondolatok *83*
Álmodban is halld! *84*
Évi *85*
Megjöttél *85*
Sárkányt láttál álmodban *88*
Szeretnélek *89*
Engedd *90*
A sóhajok hídján *91*
Tudtuk, hogy eljő *92*
Mi kell az élethez *93*
Álmodj hát *94*
Tudnod kell *95*
Legyen ez a mai nap *96*
Nem tudod te sem *98*

Ő az, igen ő 100
Megint eljő 101
Fényben a remény 103
Imre és Zsuzsié a világ 105
Akkor és ott 105
Halottak napján szeretteimhez szólok 106
Teste és lelke az Úrhoz indult 109
Ha majd 111
Örvendezzünk hát 112
Prof. Dr. Oláh László - Drága Laci bácsi emlékére 113
Elmentél (Csiba Géza emlékére) 114
Elindult hát lelke 114
1956 116
Boldog karácsonyt 118
Az ötven meg az öt.....119
Teljen meg szeretettel szívünk 121
Vártad már a napot 122
Elloptad az álmom 123
A hetedik 125
Visszatérés 126
Várom 126
Egy nyáron át 128
Kopogtat az ősz 129
Neked kíván sok boldogságot.....131
Elment a nagy pásztor (II. JÁNOS PÁL emlékére...) 133

.

Bartanusz Attila, költő,
a pedagógia doktora, pedagógus

Amikor rátaláltam egy felvidéki magyar költő megzenésített versére, döbbenetes hatással volt rám. A költő verse és a zene lágy harmóniában van egymással. Talán nem is ismertem volna meg ezt a verset, ha nincs a zene, nincs az ének. Ha valami mélyen megérinti az ember szívét, arról nehéz beszélni, de talán úgy lehetne megfogalmazni, hogy a lelke eggyé válik valahol az ég fehérségével és megszűnik benne a külvilág minden fájdalma és a terhek helyett valami szelíd békesség, csendes boldogság, egy csöppnyi kis karácsony költözik a szívébe. Már tapasztaltam ezt az érzést, amikor a hiány fájdalmában, a búcsúzás helyett valakinek tágra nyílt utolsó tekintetében nem láttam mást, csak fényeket. A fényt, ami várta már, de megosztotta velem, mint utolsó kincsét. Tudom, kevesen fogják érteni, amit most leírtam, de ebben a versben, dalban mindez a csoda benne van, mert a karácsony fényeit nem csak egy évben egyszer tapasztalhatja az ember, hanem minden alkalommal, amikor kicsinysége ellenére megtapasztalja a végtelent, a végtelenben a létezés csodáját és, hogy soha nincs egyedül! Bár útja közben hátratekintve csak egy lábnyomot lát, de ezt azért, mert valaki a tenyerén hordozza. Annyit még el kell mondanom, hogy a dal csodájának varázsa is megtörne, ha csak egy hang, vagy egy hangszer is hiányozna belőle, mert valakinek a szíve nem lenne benne, hiányozna belőle, hiányozna a létezés csodájából… A dal: Dr. Bartanusz Attila megzenésített verse a „Ha majd”.

Köszönöm

egy tisztelője

Úgy érzem, ez idáig a sors nagyon kegyes volt hozzám. Minden nehéz időszak után, melyben volt megtiprás, térdre kényszerítés, fel tudtam állni. Ha ezt meg tudtam tenni, akkor nekem soha az életben nem szabad elégedetlennek lennem, soha nem szabad siránkoznom. Boldog embernek érzem magam, sikeresnek, aki fiatalos lendülettel végzi ma is munkáját. Nagyon jó lelkileg fiatalnak maradni, ez a fizikai elkopást egy picit ellensúlyozza.

